

ΣΧΕΔΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 1^{ου} ΙΔΡΥΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΝΕΑΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ.

ΠΕΡΙΟΧΟΜΕΝΑ

<u>ΕΝΟΤΗΤΑ 1. Ο Καπιταλισμός σε μία κρίσιμη καμπή</u>	<u>2</u>
1.1 Ο πόλεμος και οι ιμπεριαλιστικές συγκρούσεις ως η έκφραση της κρίσης του Καπιταλισμού	3
1.2 Η κλιματική κρίση - Μια επικίνδυνη πρόκληση	7
1.3 Η όξυνση των ανισοτήτων ως συνέπεια της νεοφιλελεύθερης πολιτικής	8
1.4 Η άνοδος της ακροδεξιά στην Ευρώπη και η νέα εκλογή Τράμπ	10
1.5 Ψηφιακή μετάβαση – μια πρόκληση διαρκείας για την Αριστερά	12
1.6 Ο γερασμένος κόσμος πεθαίνει. Ο Σοσιαλισμός είναι το μέλλον	14
<u>ΕΝΟΤΗΤΑ 2. Η Ελληνική πραγματικότητα</u>	<u>15</u>
2.1 Η ρεβάνς του νεοφιλελευθερισμού στην Εκπαίδευση	15
2.2 Επισφαλής εργασία και αγώνας για αξιοπρέπεια. Μια αριστερή απεπίθεση	18
2.3 Η στεγαστική κρίση στην Ελλάδα και την Ευρώπη	19
2.4 Έμφυλες διακρίσεις	21
2.5 Η αποδιάρθρωση του κοινωνικού ιστού	22
<u>ΕΝΟΤΗΤΑ 3. Για την ανασύνταξη και την απεπίθεση της Αριστεράς.</u>	<u>24</u>
<i>3.1 Η Νεολαία Νε.Αρ να αποτελέσει διέξοδο στον συμβιβασμό, την αποστράτευση και τον ατομικό δρόμο.</i>	24
<i>3.2 Ο Πολυκερματισμός και η ήττα της Αριστεράς στην Ελλάδα και την Ευρώπη</i>	28
<i>3.3 Ανασύνθεση και ενότητα της Αριστεράς. Μετωπικές λύσεις ενάντια στην νεοφιλελεύθερη συναίνεση</i>	30
<i>3.4 Η νέα γενιά στην πολιτική</i>	32
<u>ΕΝΟΤΗΤΑ 4. Τα καθήκοντα της Νεολαίας Νε.Αρ στον δρόμο προς το 2ο Συνέδριο.</u>	<u>33</u>
<u>Ενότητα 5. Ισχυρή Οργάνωση Νεολαίας Νέας Αριστεράς. Για να δυναμώσουν οι αγώνες και να κερδίσει η ελπίδα.</u>	<u>42</u>

ΕΝΟΤΗΤΑ 1

Ο καπιταλισμός σε μία κρίσιμη καμπή

Ζούμε σε μία εποχή απρόβλεπτων αναταράξεων, μεταβολών, βίαιων μετασχηματισμών, όπου οι δυνάμεις της μισθωτής εργασίας δοκιμάζονται. Οι αλλεπάλληλες και πολλαπλές κρίσεις των προηγούμενων χρόνων έχουν δώσει την θέση τους στον πόλεμο. Η χρηματοπιστωτική κρίση του 2008 μας έφερε αντιμέτωπους με την οξύτερη οικονομική κρίση των τελευταίων δεκαετιών, το κόστος της οποίας πλήρωσαν οι εργαζόμενοι/ες. Το κεφάλαιο μετακύλησε την ευθύνη του στην κοινωνική πλειοψηφία για να ενισχυθεί ακόμα παραπάνω, για να ευνοήσει δηλαδή έτη περειαίρω την συσσώρευση του πλούτου του. Η Ελλάδα εξακολουθεί να είναι η χώρα που πλήγηκε περισσότερο από αυτή την δοκιμασία. Τα μνημόνια του οικονομικού στραγγαλισμού, που οδήγησαν στην συρρίκνωση του κράτους μέριμνας και πρόνοιας, δημιούργησαν ανθρωπιστική κρίση, που αντίστοιχη της θα δυσκολευτούν να βρουν οι ιστορικοί του μέλλοντος εν καιρώ ειρήνης, σε μία φιλελεύθερη δημοκρατία του 21^{ου} αιώνα. Η οικονομική δοκιμασία που βίωσαν οι λαοί της Ευρώπης (και δη της Ελλάδας), την διαδέχτηκε μια πρωτόγνωρη κρίση, η πανδημία. Η διαχείριση της πανδημικής κρίσης του Covid, αναδιάρθρωσε πλήρως τις κοινωνικές, εργασιακές και οικονομικές σχέσεις, συμπίεσε την εργατική τάξη και πρόσφερε δισεκατομμύρια κέρδη σε μεγάλους ιατρικούς - πολυεθνικούς ομίλους, που κερδοσκόπησαν σε βάρος των λαών.

Στην νέα φάση που πέρασαν οι εθνικές οικονομίες αμέσως μετά την άρση των περιοριστικών μέτρων για την επανεκκίνηση τους, χρησιμοποιήθηκαν κατά κύριο λόγο σε αρκετές χώρες, τα οικονομικά εργαλεία της προηγούμενης περιόδου. Η νεοφιλελεύθερη πολιτική επέστρεψε ενισχυμένη. Ειδικά στην Ευρώπη, η ΕΕ συνεχίζει τον δρόμο της συνδρομής και υποστήριξης των οικονομικά "ελίτ". Δεν προχωράει στην φορολόγηση των πολυεθνικών, δεν παρεμβαίνει ούτως ώστε να αντιμετωπιστούν οι φορολογικοί παράδεισοι, δεν κατευθύνει τις ευρωπαϊκές οικονομίες στην ενίσχυση του ρόλου του κράτους τόσο για την υποστήριξη των κοινωνικών δομών, όσο και για τον καθοριστικό ρόλο που θα μπορούσε να διαδραματίσει στις δημόσιες επενδύσεις.

Η κρίση του 2008, η ενεργειακή κρίση, ο πληθωρισμός, η πανδημία διαμόρφωσαν μία νέα παγκόσμια πραγματικότητα. Μία καινούργια συνθήκη στην παγκόσμια οικονομία. Γι ακόμη μία φορά όμως επιβεβαιώθηκε, ότι σε αυτό το οικονομικό σύστημα δεν μπορούμε να προσδοκούμε πως η ανατροπή του συσχετισμού δύναμης θα ανατρέψει τις κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες. Ο γενικός κανόνας πως "οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί - φτωχότεροι" επαναθεμελιώθηκε. Οι μισθοί έμειναν στάσιμοι, η αγοραστική δύναμη μειώθηκε σημαντικά, οι θέσεις εργασίας ανά κλάδο περιορίστηκαν και οι οικονομίες εξακολουθούν να είναι επικεντρωμένες σε φθινό, αναλώσιμο και ανειδίκευτο προσωπικό. Η αναδιανομή του πλούτου από τους μη έχοντες, στους οικονομικά ισχυρούς, ο περιορισμός των δημόσιων αγαθών, η εμπεδωμένη αντίληψη στις νεοφιλελεύθερες οικονομίες πως "όλα αγοράζονται και πουλιούνται", η συρρίκνωση του ρόλου του κράτους και του αναδιανεμητικού χαρακτήρα που θα μπορούσε να έχει προς όφελος της εργατικής τάξης συνδράμουν καθοριστικά στην όξυνση των ανισοτήτων.

Ειδικότερα σε μία συγκυρία που η ανάπτυξη των νέων τεχνολογιών σε μεγαλύτερη ένταση και σε πιο γρήγορο ρυθμό σε σχέση με τις περασμένες δεκαετίες θα μπορούσε να

εξασφαλίζει καλύτερη ζωή. Μία ανάπτυξη που είναι εφικτό να λειτουργεί ευεργετικά στην παραγωγική διαδικασία. Οι εργαζόμενοι/ες θα μπορούσαν να δουλεύουν λιγότερες ώρες και μέρες, να λαμβάνουν περισσότερα χρήματα, να διαθέτουν περισσότερο ελεύθερο χρόνο. Είναι επιτακτική η εκπόνηση ενός προοδευτικού σχεδίου προς όφελος των εργαζομένων, για την ένταξη και την λειτουργία των νέων τεχνολογικών ευρημάτων στην παραγωγική διαδικασία. Ένα ταξικά μεροληπτικό σχέδιο που θα λειτουργήσει υπέρ των εργαζομένων και θα σημάνει την βελτίωση των όρων δουλειάς, την εξασφάλιση καλύτερης και ποιοτικότερης ζωής, τις αυξήσεις στους μισθούς, λιγότερο χρόνο εργασίας.

Αυτές οι οικονομικές, κοινωνικές και παραγωγικές συνθήκες επηρεάζονται ριζικά από τις πολεμικές συρράξεις. Ο πόλεμος, αποτελεί την φυσική συνέχεια της συσσώρευσης κεφαλαίων, με στόχο την είσοδο σε νέες αγορές και την επιρροή ιμπεριαλιστικών χωρών σε ζωτικές οικονομίες. Με τον κίνδυνο της γενίκευσης του ιμπεριαλιστικού πολέμου, η Αριστερά οφείλει να μην "κλείνει τα μάτια της" στην αδικία και τις δοκιμασίες που βιώνουν οι λαοί που πλήττονται, όπως ο περήφανος λαός της Παλαιστίνης, αλλά και να λάβει πρωτοβουλίες ειρήνευσης. Να πρωταγωνιστήσει στις προσπάθειες να φτάσει παντού το αίτημα της παγκόσμιας ειρήνης, μέσα από κοινές αντιπολεμικές δράσεις των δυνάμεων που αντιμάχονται τον πόλεμο, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τις χούντες, τις αιτίες που γενούν την προσφυγιά.

Αυτές οι εξελίξεις, θέτουν στην ανθρωπότητα εκ νέου ένα δίλημμα, που κλήθηκε να απαντήσει έναν και πλέον αιώνα νωρίτερα. Το "Σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα". Η βαρβαρότητα συμπυκνώνει τις οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες που επικρατούν στον παγκόσμιο χάρτη. Την βιώνουμε γύρω μας, με τις ανισότητες, την εκμετάλλευση, την φτώχεια, τον πόλεμο, την κλιματική κρίση. Τον κόσμο της βαρβαρότητας οφείλουμε να τον γκρεμίσουμε. Να εργαστούμε για να πληθύνουν οι φωνές που αποδοκιμάζουν και αμφισβητούν στην ουσία του το εκμεταλλευτικό σύστημα που γεννά την βαρβαρότητα, ούτως ώστε να ισχυροποιηθεί η προσπάθεια οικοδόμησης μίας καινούργιας κοινωνίας. Δίκαιης, ειρηνικής, που θα οδηγήσει στην απελευθέρωση της εργατικής τάξης. Του Σοσιαλισμού.

1.1 Ο Πόλεμος και οι Ιμπεριαλιστικές Συγκρούσεις ως Έκφραση της Κρίσης του Καπιταλισμού

Ο κόσμος μας βρίσκεται αντιμέτωπος ξανά με ένα αυξανόμενο κύμα πολέμων και ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων, που καθορίζονται από τη βαθιά και δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτή η πραγματικότητα απαιτεί από εμάς να αντιληφθούμε τις συνθήκες, τις αιτίες, τις συνέπειες αλλά και να αναζητήσουμε τις προοπτικές για μια δίκαιη και ειρηνική κοινωνία.

Η Γενοκτονία στην Παλαιστίνη: Ένα Έγκλημα με Διεθνή Υποστήριξη

Η Παλαιστίνη βιώνει μια συνεχιζόμενη γενοκτονία, με το κράτος του Ισραήλ να εφαρμόζει πολιτικές που στοχεύουν στην εξάλειψη του παλαιστινιακού λαού. Οι συνεχείς στρατιωτικές

επιθέσεις, οι εκτοπίσεις, η καταστροφή υποδομών, η παράνομη προσάρτηση εδαφών και η απομόνωση περιοχών όπως η Γάζα αποτελούν μέρος μιας στρατηγικής εθνοκάθαρσης. Αυτό δεν είναι ένα «τοπικό ζήτημα», αλλά ένα έγκλημα που υποστηρίζεται ενεργά από τις Ηνωμένες Πολιτείες, το ΝΑΤΟ, την Ευρωπαϊκή Ένωση και κυβερνήσεις χωρών όπως της Ελλάδας, που παρέχουν στρατιωτική, πολιτική και οικονομική στήριξη και κάλυψη στα εγκλήματα του Ισραήλ.

Η ελληνική κυβέρνηση, εμβαθύνοντας την στρατηγική συνεργασία με το Ισραήλ και επιδεικνύοντας συστηματική αδιαφορία για τον αφανισμό των Παλαιστινίων, γίνεται συνένοχη σε αυτή την πολιτική. Οι διπλωματικές συμφωνίες, οι κοινές στρατιωτικές ασκήσεις, η αγορά στρατιωτικών εξοπλισμών και οι επενδύσεις σε ισραηλινές εταιρείες, που εμπλέκονται στην γενοκτονία των Παλαιστινίων, αποδεικνύουν την προτεραιότητα που δίνεται στα γεωπολιτικά συμφέροντα έναντι της ανθρωπιστικής κρίσης.

Η διεθνής κοινότητα μένει αμέτοχη στην εν εξελίξει γενοκτονία, αδιαφορώντας για την προστασία και την αυτάρκεια του παλαιστινιακού λαού, καθώς τα γεωπολιτικά συμφέροντα και οι οικονομικές συμφωνίες υπερισχύουν των αρχών της δικαιοσύνης και της ειρήνης. Η αντίσταση του παλαιστινιακού λαού είναι ηρωική. Παρά τις πιέσεις, τον αποκλεισμό, την πείνα και την καθημερινή βία, οι Παλαιστίνιοι συνεχίζουν να αγωνίζονται για την επιβίωση και την ελευθερία τους. Αυτός ο αγώνας δεν είναι μόνο δικός τους· είναι και δικός μας, γιατί η δικαιοσύνη στην Παλαιστίνη, που συνεπάγεται αναγνώριση ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους είναι θεμέλιο για την Ειρήνη σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή.

Η Πτώση του Καθεστώτος Άσαντ και οι εξελίξεις στη Συρία

Η πρόσφατη πτώση του αυταρχικού καθεστώτος Άσαντ στη Συρία σηματοδοτεί το τέλος μιας δεκαετούς εμφιλιακής σύγκρουσης. Ωστόσο, η πραγματικότητα πίσω από την αλλαγή εξουσίας στη Συρία δεν είναι τόσο απελευθερωτική όσο προβάλλεται. Οι δυνάμεις που ανέλαβαν τον έλεγχο της χώρας αποτελούν σε μεγάλο μέρος τους συνέχια των τζιχαντιστικών ομάδων που κατέστρεψαν τη Συρία τα προηγούμενα χρόνια με προϊστορία σύνδεσης με την Αλ Κάιντα και καθοδήγηση από ξένες δυνάμεις (Τουρκία, ΗΠΑ, Ισραήλ).

Η ενδυνάμωση αυτών των ομάδων απειλεί ολόκληρη τη Μέση Ανατολή και δημιουργεί νέες συνθήκες για ένταση της τρομοκρατίας και περιφερειακή αποσταθεροποίηση. Ήδη Ισραήλ και Τουρκία έχουν επέμβει στρατιωτικά επιδιώκοντας να επισφραγίσουν τις εξελίξεις, και να κατοχυρώσουν εδαφικά κέρδη σε μια χώρα που είναι στα όρια του κατακερματισμού και της διάλυσης. Οι κούρδικοι πληθυσμοί δέχονται επιθέσεις από τον τουρκικό στρατό και τις ένοπλες δυνάμεις που καθοδηγεί στη Συρία και παρά την συμμαχία τους με τις ΗΠΑ απειλούνται με αφανισμό, ενώ παράλληλα η απομόνωση της Παλαιστίνης εντείνεται. Η υποσκρυσία της διεθνούς κοινότητας είναι αποκρουστική. Σπεύδει να χαιρετίσει την απελευθέρωση της Συρίας από δυνάμεις που μέχρι χθες χαρακτήριζε «τρομοκρατικές», παγώνει τις διαδικασίες απόδοσης ασύλου σε Σύριους πρόσφυγες, θεωρώντας πια την Συρία «ασφαλή χώρα» και αντί να συμβάλει στην ανοικοδόμηση και τη σταθερότητα, συνεχίζει να εκμεταλλεύεται τη χώρα για κερδοσκοπικούς και στρατηγικούς σκοπούς.

Ο συνεχιζόμενος Πόλεμος στην Ουκρανία

Η συνεχιζόμενη πολεμική σύγκρουση στην Ουκρανία αποτελεί μια από τις πιο επικίνδυνες εκφάνσεις του σύγχρονου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Η ρωσική εισβολή έχει προκαλέσει χιλιάδες νεκρούς, εκατομμύρια πρόσφυγες και ανυπολόγιστες καταστροφές υποδομών. Ωστόσο, η ευθύνη για τη σημερινή κατάσταση δεν βαρύνει μόνο τη Ρωσία.

Οι επιλογές του NATO και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που επί χρόνια επεκτείνονταν προς τα ανατολικά, παραβιάζοντας συνθήκες και αγνοώντας τις προειδοποιήσεις για τις εντάσεις που θα μπορούσαν να προκληθούν, συνέβαλαν στη δημιουργία των συνθηκών για αυτή τη σύγκρουση. Η στρατιωτικοποίηση της περιοχής, η προώθηση και επιβολή φιλοδυτικών κυβερνήσεων και η ενίσχυση του αντιρωσικού κλίματος και των εθνικισμών οδήγησαν σε μια εκρηκτική κατάσταση.

Σε αυτή τη συνθήκη η λογική της επιλογής στρατοπέδου ανάμεσα σε δύο ιμπεριαλιστικούς πόλους που συγκρούονται αποτελεί ψευτοδίλημμα. Από τη μία η Ρωσία επιδιώκει να επεκτείνει την επιρροή της μέσω στρατιωτικής βίας και από την άλλη ο άξονας NATO-ΗΠΑ-ΕΕ βλέπει την Ουκρανία ως πιόνι στη γεωπολιτική του σκακιέρα. Τελικά ο πόλεμος συνεχίζεται για 4 χρόνια, ρευστοποιεί το διεθνές περιβάλλον, ανοίγει τον δρόμο για νέους πολέμους, ενώ κανονικοποιεί εκ νέου την συνεχή και εντεινόμενη συζήτηση περί πυρηνικών όπλων, για πρώτη φορά μετά τον Ψυχρό Πόλεμο.

Ο Ιμπεριαλισμός ως το Ανώτατο Στάδιο του Καπιταλισμού και ο Πόλεμος ως εργαλείο Αναπαραγωγής του Συστήματος

Ο ιμπεριαλισμός δεν αποτελεί τυχαίο ή αποσπασματικό φαινόμενο. Είναι η φυσική συνέπεια της καπιταλιστικής ανάπτυξης σε ένα στάδιο όπου η συγκέντρωση του κεφαλαίου και η κυριαρχία των μονοπωλίων οδηγούν σε ανταγωνισμούς για τον έλεγχο των φυσικών πόρων, των αγορών και των γεωπολιτικών σφαιρών επιρροής. Το κεφάλαιο, αδυνατώντας να βρει αρκετές δυνατότητες κερδοφορίας στις εθνικές αγορές, στρέφεται στην παγκόσμια επέκταση, αναζητώντας νέες αγορές και ευκαιρίες εκμετάλλευσης. Αυτή η διαδικασία εντείνει την ανισότητα μεταξύ των χωρών, ενισχύει τις εξαρτήσεις και δημιουργεί ένα διεθνές πλαίσιο κυριαρχίας και υποτέλειας.

Στις μέρες μας, οι συγκρούσεις σε περιοχές όπως η Μέση Ανατολή, η Ουκρανία η Αφρική κ.α, είναι άμεσα συνδεδεμένες με τον αγώνα για την κυριαρχία στις αγορές και τον έλεγχο των πρώτων υλών. Αυτές οι περιοχές γίνονται πεδία μάχης ανάμεσα σε ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, που προσπαθούν να επεκτείνουν την επιρροή τους, ενώ οι λαοί γίνονται θύματα της εκμετάλλευσης και της βίας.

Ο πόλεμος αποτελεί εργαλείο των καπιταλιστικών ελίτ για την αναδιάρθρωση της παγκόσμιας οικονομίας και την επίλυση των αντιφάσεων του συστήματος. Μέσα από τη φυσική καταστροφή κεφαλαίου, την απορρόφηση της ανεργίας μέσω της στρατιωτικοποίησης και τη δημιουργία νέων αγορών για στρατιωτικό εξοπλισμό και την ανοικοδόμηση, το καπιταλιστικό σύστημα επιχειρεί να αναζωογονήσει την κερδοφορία του.

Η παραγωγή και η πώληση όπλων, η αναγκαστική ανασυγκρότηση χωρών που πλήττονται από συγκρούσεις και η εκμετάλλευση των φυσικών πόρων σε περιοχές πολέμου, ενισχύουν τα

κέρδη των πολυεθνικών επιχειρήσεων και των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων. Ταυτόχρονα, ο πόλεμος λειτουργεί ως μέσο πολιτικού ελέγχου, υποτάσσοντας λαούς και κράτη σε ένα καθεστώς εξάρτησης από τις κυρίαρχες δυνάμεις. Δημιουργεί, επεκτείνει ή αναδιατάσει τις σφαίρες επιρροής.

Αυτή η δυναμική δεν είναι τυχαία αλλά αποτελεί εγγενές χαρακτηριστικό του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Όσο ο κόσμος μας βασίζεται στην απεριόριστη συγκέντρωση κεφαλαίου και στην εκμετάλλευση, ο πόλεμος θα παραμένει αναπόφευκτο εργαλείο για την αναπαραγωγή του.

Η Αντίσταση στις Ιμπεριαλιστικές Πολιτικές

Η αντίσταση στις ιμπεριαλιστικές πολιτικές πρέπει να αποτελεί κεντρική προτεραιότητα για τις αριστερές και προοδευτικές δυνάμεις. Η κατανόηση του πολέμου ως μέσου αναπαραγωγής του καπιταλιστικού συστήματος καθιστά σαφές ότι η αντίσταση δεν μπορεί να περιορίζεται σε ηθικές και επί της αρχής καταγγελίες. Χρειάζεται μια πολιτική στρατηγική που θα συνδέει την αντιπολεμική δράση με τον συνολικό αγώνα για την ανατροπή του καπιταλισμού.

- **Αποκάλυψη των αιτιών των πολέμων:** Είναι κρίσιμο να αναδεικνύεται η σχέση ανάμεσα στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση και τον πόλεμο. Μόνο αν αναγνωρίσουμε τις πραγματικές αιτίες των πολέμων πέρα και έξω από εθνικά αφηγήματα και την προπαγάνδα των κυρίαρχων ΜΜΕ, μπορούμε να παλέψουμε για να τους σταματήσουμε.
- **Διεθνιστική αλληλεγγύη:** Είμαστε στο πλευρό των λαών που αντιστέκονται στις ιμπεριαλιστικές επιθέσεις, υποστηρίζοντας τα κινήματα που αγωνίζονται για την ανεξαρτησία, την αυτοδιάθεση και την κοινωνική δικαιοσύνη. Η αλληλεγγύη μας πρέπει να εκφράζεται μέσα από συγκεκριμένες δράσεις, συνεργασίες και πρωτοβουλίες.
- **Οικοδόμηση μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση:** Ο αγώνας μας ενάντια στον πόλεμο είναι αναπόσπαστος από τον αγώνα για την ανατροπή του καπιταλισμού και τη δημιουργία ενός συστήματος που θα βασίζεται στην ειρήνη, την ισότητα και τη συνεργασία, τον Σοσιαλισμό. Χωρίς την εξάλειψη των αιτιών που γεννούν τον πόλεμο, η ειρήνη θα παραμένει μια ουτοπία.

Η γενιά μας, η γενιά που φέρει το βάρος του μέλλοντος πρέπει να αποτελεί την αιχμή του δόρατος σε αυτόν τον αγώνα. Το μέλλον μας δεν μπορεί να οικοδομηθεί πάνω στα ερείπια που αφήνουν οι πολεμικές συγκρούσεις. Αντιτασσόμαστε σε κάθε μορφή ιμπεριαλιστικής εκμετάλλευσης και στεκόμαστε στο πλευρό των λαών που υποφέρουν από τις συνέπειες του πολέμου. Ο αγώνας για την ειρήνη και την αυτοδιάθεση των λαών είναι αναπόσπαστο μέρος της πολιτικής μας πάλης.

1.2 Κλιματική κρίση – Μία επικίνδυνη πρόκληση

Στον σημερινό κόσμο, οι συνέπειες του οικονομικού και ενεργειακού μοντέλου γίνονται όλο και πιο εμφανείς. Ο θρίαμβος της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης στα τέλη της δεκαετίας του 1980 επιτάχυνε την ταχεία αύξηση των περιβαλλοντικών επιπτώσεων στη Γη από τις ανθρώπινες δραστηριότητες που οδηγούν στην εκτεταμένη αύξηση των αερίων του θερμοκηπίου.

Η κλιματική κρίση αποτελεί μια από τις πιο σύνθετες και επικίνδυνες προκλήσεις της σύγχρονης εποχής, με επιπτώσεις που επηρεάζουν και μετασχηματίζουν τόσο τις κοινωνίες όσο και την ισορροπία των φυσικών οικοσυστημάτων. Η αλόγιστη καύση υδρογονανθράκων, η εντατική αγροτική παραγωγή, η αποψίλωση δασών και η υπερκατανάλωση φυσικών πόρων είναι απόρροια ενός καταστροφικού καπιταλιστικού μοντέλου, που οδηγεί στην υπερθέρμανση του πλανήτη, επιβαρύνοντας ανεπανόρθωτα το περιβάλλον, πλήττοντας δυσανάλογα τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα. Ακραία καιρικά φαινόμενα, όπως καύσωνες, πλημμύρες, ξηρασίες και πυρκαγιές, εντείνονται χρόνο με τον χρόνο και συνθέτουν μια νέα πραγματικότητα για τη φύση και τους ανθρώπους.

Οι συνέπειες είναι γνωστές. Σημαντικές καταστροφές υποδομών, απώλειες ανθρώπινων ζώων και ραγδαία υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου για εκατομμύρια ανθρώπους. Χαρακτηριστικά παραδείγματα στην χώρα μας, οι καταστροφικές πυρκαγιές από τον Έβρο μέχρι την Βόρεια Εύβοια και την Ρόδο, οι πρόσφατες πλημμύρες στην Θεσσαλία, οι οποίες ξεπερνούν τον χαρακτηρισμό μιας ακόμη φυσικής καταστροφής, αποτελώντας ουσιαστικά μια πρωτοφανή χωρική έκφραση της κλιματικής κρίσης. Με τον θεσσαλικό κάμπο να καλύπτει το 1/3 της αγροτικής παραγωγής της χώρας, η παράλυση των αγροτικών δραστηριοτήτων και η επιβάρυνση των ήδη ευάλωτων κοινωνικών ομάδων καταδεικνύουν τη σύνθετη φύση της κλιματικής κρίσης και τον συστημικό και ταξικό της χαρακτήρα. Η κοινωνική πλειοψηφία έρχεται αντιμέτωπη με νέες μορφές κοινωνικού αποκλεισμού όπως η ενεργειακή φτώχεια. Παράλληλα, οι κλιματικοί πρόσφυγες αποτελούν μια νέα κατηγορία ανθρώπων που εγκαταλείπουν τα σπίτια τους λόγω πλημμυρών, ξηρασίας ή απώλειας εισοδήματος από αγροτικές δραστηριότητες.

Σε παγκόσμιο επίπεδο έχουν παρθεί μια σειρά πρωτοβουλιών για την αντιμετώπιση της κλιματικής κρίσης, με χαρακτηριστική την Συμφωνία του Παρισιού που υπογράφηκε το 2015, η οποία όμως δεν έχει εφαρμοστεί ουσιαστικά ώστε να αποφέρει τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Η Ευρωπαϊκή Ένωση φαίνεται να δυσκολεύεται να εφαρμόσει αποτελεσματικές στρατηγικές για τη μείωση των εκπομπών και την επίτευξη μιας πραγματικά βιώσιμης και δίκαιης πράσινης μετάβασης. Ο εγκλωβισμός της "πράσινης μετάβασης" κυρίως στις αγορές και σε ένα νεοφιλελεύθερο σχέδιο εμπορευματοποίησής της, η απροθυμία δέσμευσης απαραίτητων πόρων για υποδομές, η έλλειψη μέτρων για βιώσιμη γεωργία και στήριξη μικρών παραγωγών, καθώς και η ανεπαρκής αντιμετώπιση της ενεργειακής φτώχειας, αναδεικνύουν τις αντιφάσεις που καθιστούν μια δίκαιη πράσινη μετάβαση αδύνατη στο υπάρχον πλαίσιο.

Η Αριστερά για να μπορέσει να δώσει απαντήσεις για την αντιμετώπιση της κλιματικής κρίσης οφείλει να εφεύρει νέα εργαλεία και νέες στρατηγικές οι οποίες θα είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με την εξάλειψη των κοινωνικών ανισοτήτων που η ίδια παράγει. Η αναδιαμόρφωση του παραγωγικού μοντέλου είναι επιτακτική, με έμφαση στη

βιωσιμότητα και την κοινωνική δικαιοσύνη. Η πράσινη μετάβαση δεν μπορεί να στηρίζεται στις αγορές, αλλά απαιτεί ισχυρή κρατική παρέμβαση, συλλογικό σχεδιασμό και ενεργό συμμετοχή της ίδιας της κοινωνίας. Μια δίκαιη πράσινη μετάβαση δεν μπορεί παρά να περιλαμβάνει άμεση στροφή σε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, τη διατήρηση των φυσικών πόρων, την ενίσχυση της κυκλικής οικονομίας και την υποστήριξη των μικρών - μεσαίων παραγωγών και των ενεργειακών κοινοτήτων.

Πράσινη μετάβαση- αναγκαιότητα της σύγχρονης εποχής

Η πράσινη μετάβαση αποτελεί μονόδρομο για την επιβίωση του οικοσυστήματος. Είναι επιτακτική ανάγκη να βασίζεται σε δύο άξονες: Στην αλλαγή του παραγωγικού - αναπτυξιακού μοντέλου αλλά και του τρόπου κατανάλωσης. Η πράσινη μετάβαση σε ευρωπαϊκό επίπεδο φαίνεται να βασίζεται κυρίως σε αγοραίες λύσεις που ταυτίζονται με την εξυπηρέτηση συμφερόντων του κεφαλαίου.

Για εμάς η αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου, σημαίνει:

- Άμεση διακοπή όλων των επενδύσεων σε υποδομές υδρογονάνθρακων (εξορύξεων, λιγνίτες)
- Άμεση απανθρακοποίηση όλων των δημόσιων υποδομών
- Αντικατάσταση του Εξοικονομώ με ένα δίκαιο σχέδιο εκσυγχρονισμού όλων των κτιριακών υποδομών της χώρας
- Θέρμανση των νοικοκυριών με πράσινες τεχνολογίες (φωτοβολταϊκά, αντλίες θερμότητας, τηλεθερμάνσεις, κ.α.)
- Σιδηρόδρομος και ΜΜΜ, ποδήλατα / Πρασίνισμα μεταφορών
- Έμφαση στον συμμετοχικό χωρικό σχεδιασμό
- Επιτάχυνση των εγκαταστάσεων ΑΠΕ με κατανομή της εγκαταστημένης ισχύος, σύμφωνα με τις υποδείξεις των επιστημόνων

Η πράσινη μετάβαση θα πρέπει να είναι συμμετοχική, να βασίζεται στις αρχές της δημοκρατίας και της δικαιοσύνης, να καταφέρει να συνδυάσει το πράσινο και το κόκκινο μαζί. Να βάλει φρένο στο πλαίσιο της ανεξέλεγκτης «ανάπτυξης» και τουριστικοποίησης κάθε περιοχής. Αντίθετα, θα πρέπει να βασίζεται σε μια δίκαιη οικονομική ανάπτυξη με το βλέμμα στραμμένο στη κοινωνία.

Πέραν του τρόπου παραγωγής είναι αναγκαίο να ανοίξουμε στον δημόσιο διάλογο την αλλαγή του αγροτοδιατροφικού μοντέλου, και του τρόπου κατανάλωσης, που φαίνεται να είναι ριζικές αιτίες των προβλημάτων που δημιουργεί η περιβαλλοντική κρίση. Με δεδομένη την ραγδαία πληθυσμιακή ανάπτυξη, είναι επόμενο πως αυξάνονται και οι

1.3 Η όξυνση των ανισοτήτων ως συνέπεια της νεοφιλελεύθερης πολιτικής

Η Ευρώπη σήμερα περισσότερο από ποτέ, αποτελεί ένα πεδίο υπέρμετρων ανισοτήτων. Η επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού τις τελευταίες δεκαετίες έχει δημιουργήσει ένα περιβάλλον όπου η συγκέντρωση του πλούτου και της εξουσίας στα χέρια των λίγων

αποτελεί μια ανυπέρβλητη κανονικότητα. Οι κυρίαρχες νεοφιλελεύθερες πολιτικές, οι πολιτικές λιτότητας που ακολούθησαν, οι μεταρρυθμίσεις στις αγορές εργασίας και η απορρύθμιση των κοινωνικών δομών έχουν βαθύνει τις κοινωνικές ανισότητες.

Εδώ και δεκαετίες ο νεοφιλελευθερισμός προβάλλει τις ανισότητες ως αναπόφευκτες και φυσιολογικές συνέπειες ενός συστήματος που βασίζεται στον ανταγωνισμό και την ατομική αποδοτικότητα. Ωστόσο, για την Αριστερά, οι ανισότητες δεν είναι ούτε αναπόφευκτες ούτε φυσιολογικές. Αντίθετα, αποτελούν απότοκα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και συγκροτούν πεδίο σύγκρουσης και πάλης. Οφείλουμε να δυναμώσουμε τον αγώνα για να μπορέσει να αναστραφεί αυτή η συνθήκη και να ενισχυθούν οι δυνάμεις των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων.

Φυσικά, η σημερινή μορφή της Ε.Ε. δεν συγκροτήθηκε ξαφνικά, ούτε αποτέλεσε προϊόν μιας νομοτελειακής διαδικασίας, αλλά γέννημα θρέμμα των πολιτικών συγκρούσεων δεκαετιών. Εκεί, που από την μία συσχετισμός για τα λαϊκά στρώματα ήταν ιδιαίτερα δυσμενής και από την άλλη υπήρχε η ανάγκη από την Ευρωπαϊκή αστική τάξη να περιοριστεί η επιρροή της Σοβιετικής Ένωσης σε μία σειρά κρατών της Ευρωπαϊκής Ηπείρου. Η μετάβαση από την δεκαετία του 1970 στην δεκαετία του 1980 αποτέλεσε σημείο καμπής για τις πολιτικές των προηγούμενων χρόνων που είχαν ως στόχο την άμβλυνση των ανισοτήτων και την στήριξη του κοινωνικού κράτους. Τα κεκτημένα της μεταπολεμικής περιόδου έδωσαν την θέση τους σε πολιτικές που ευνοούσαν την ελεύθερη αγορά και τις ιδιωτικοποιήσεις με κύριο στόχο τη μεγιστοποίηση της οικονομικής ανάπτυξης εις βάρος των εργαζομένων. Το κράτος μέριμνας και πρόνοιας αποδιοργανώθηκε πλήρως, το ιδιωτικό κεφάλαιο πλέον έπαιζε κυρίαρχο ρόλο σε μία σειρά αγαθών. Η κοινωνική ασφάλιση, η υγεία και η παιδεία πλέον αποτελούσαν ένα ακόμα πεδίο κερδοφορίας για τους επιχειρηματικούς κολοσσούς.

Αργότερα η χρηματοπιστωτική κρίση του 2008 έφερε στην επιφάνεια τις δομικές αδυναμίες του νεοφιλελευθερισμού. Οι πολιτικές λιτότητας που επιβλήθηκαν ως απάντηση στην κρίση, ιδίως στις χώρες του ευρωπαϊκού Νότου, έντειναν δραματικά τις ανισότητες. Στην Ελλάδα, οι επιπτώσεις ήταν καταστροφικές. Η χώρα μετατράπηκε με ευθύνη της ντόπιας και της ξένης πολιτικής και οικονομικής ολιγαρχίας σε πειραματόζωο των ειδεχθέστερων πολιτικών λιτότητας που οδήγησε σε ανθρωπιστική κρίση. Μείωση των μισθών, των συντάξεων, των επικουρικών. Εκτόξευση της ανεργίας, λουκέτο σε χιλιάδες επιχειρήσεις, μετανάστευση στο εξωτερικό, έκρηξη των νοικοκυριών που ζούσαν κάτω από το όριο της φτώχειας. Δεκάδες νοσοκομεία έκλεισαν, αρκετά ιδιωτικοποιήθηκαν. Ο κοινωνικός και οικονομικός ιστός της ευημερίας και δικαιοσύνης των προηγούμενων δεκαετιών, είχε πλέον διαρραγεί.

Αργότερα, η πανδημία και η ενεργειακή κρίση συνέβαλαν σε μια ακόμη σημαντική αναδιανομή εισοδήματος προς όφελος των λίγων. Οι επιλογές δεκάδων κρατών για μείωση της φορολογίας για τους πλουσιότερους και η στήριξη των ολιγοπωλιακών επιχειρήσεων, διεύρυναν το χάσμα μεταξύ πλουσίων και φτωχών. Η ανεξέλεγκτη αισχροκέρδεια, η αυξήσεις σε είδη πρώτης ανάγκης, οι τιμή του πετρελαίου, η ληστρική πολιτική των παροχών ενέργειας, συνθέτουν ένα εκρηκτικό μείγμα όπου δυσχεραίνετε η επιβίωση των ασθενέστερων κοινωνικών στρωμάτων όλο και περισσότερο. Η πανδημική κρίση με ευθύνη της ΕΕ, και των ΗΠΑ, μετατράπηκε σε ακόμη μια ευκαιρία για τους οικονομικά ισχυρούς να θυσιαρήσουν στις πλάτες των λαών που "γονάτισαν".

Οι ανισότητες δεν πέφτουν από τον ουρανό. Είναι αποτέλεσμα των επιλογών του νεοφιλελευθερισμού και των εκφραστών του στις εθνικές οικονομίες. Η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, της ενίσχυσης του ιδιωτικού έναντι του δημοσίου, της αποδυνάμωσης του ρόλου του κράτους, η επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα, η συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας, η μετατροπή όλων των λαϊκών αγαθών σε πεδία κερδοφορίας οξύνει τις διακρίσεις και τις οικονομικές ανισότητες. Αποτελεί καθήκον για τις δυνάμεις της Αριστεράς να διαμορφώσουν ένα εναλλακτικό οικονομικό σχέδιο που θα μεροληπτεί ταξικά υπέρ των αδυνάμων, του κόσμου της εργασίας. Ένα αναδιανεμητικό μοντέλο, που θα φορολογεί τον πλούτο και θα επιστρέφει τα χρήματα σε αυτούς που τον παράγουν, με δίκαιη κατανομή των βαρών.

1.4 Η άνοδος της ακροδεξιάς στη Ευρώπη και η νέα εκλογή Τραμπ.

Όταν η Αριστερά δεν δίνει πολιτικές και ιδεολογικές συγκρούσεις, ή ακόμα χειρότερα μετατοπίζεται στο σχέδιο του αντιπάλου, τότε οι δυνάμεις που κατ' επίφαση συγκρούονται απέναντι στο κυρίαρχο οικονομικό και πολιτικό κατεστημένο βγαίνουν κερδισμένες. Δεν είναι λίγα τα παραδείγματα χωρών στην Ευρώπη αλλά και σε μία σειρά κρατών στον υπόλοιπο πλανήτη, όπως στις ΗΠΑ, όπου η ακροδεξιά "σηκώνει κεφάλι" ξανά.

Η Επιστροφή του Τραμπ. Η ενίσχυση των εθνικιστικών και των επιθετικών πολιτικών

Η εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ στη θέση του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών, καθώς και τα πρόσφατα αποτελέσματα των ευρωεκλογών, σηματοδοτούν εξελίξεις που αναμένεται να έχουν σημαντική επίδραση στη διεθνή πολιτική σκηνή και ειδικά στη διαχείριση των πολεμικών συγκρούσεων. Η επανεκλογή του Τραμπ συνεπάγεται την επιστροφή των ΗΠΑ σε μια πιο ανοιχτά εθνικιστική και επιθετική εξωτερική πολιτική. Η πρώτη θητεία του Τραμπ χαρακτηρίστηκε από την αποστασιοποίηση των Ηνωμένων Πολιτειών από πολυμερείς διεθνείς συμφωνίες και από μονομερείς ενέργειες και στρατιωτικές παρεμβάσεις. Η προσέγγιση του Τραμπ προς την εξωτερική πολιτική βασίζεται σε ένα μίγμα προστατευτισμού και επιθετικότητας, που εντείνει τις γεωπολιτικές αντιπαραθέσεις.

Τα τελευταία αποτελέσματα των ευρωεκλογών κατέδειξαν μια ανησυχητική ενίσχυση των ακροδεξιών και εθνικιστικών δυνάμεων σε πολλές χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στην Ελλάδα. Αυτή η τάση, συνδυασμένη με τη συνεχιζόμενη κυριαρχία των δεξιών και νεοφιλελεύθερων δυνάμεων, προδιαγράφει μια εξωτερική πολιτική της ΕΕ, που θα συνεχίσει να στηρίζεται στη στρατιωτικοποίηση και τη στενή συνεργασία με το ΝΑΤΟ. Η ενίσχυση της ακροδεξιάς φέρνει στο προσκήνιο πολιτικές, που επικεντρώνονται στην ενίσχυση των εθνικών στρατιωτικών μηχανισμών και στη σκληρότερη στάση απέναντι σε μεταναστευτικές ροές. Παράλληλα, οι φιλελεύθερες δυνάμεις της Ευρώπης συνεχίζουν να υιοθετούν πολιτικές που εξυπηρετούν τα συμφέροντα των πολυεθνικών και των βιομηχανιών όπλων. Η τάση που διαμορφώνεται τόσο στις Ηνωμένες Πολιτείες όσο και στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι η αύξηση των πολεμικών δαπανών και η περαιτέρω στρατιωτικοποίηση των εξωτερικών πολιτικών.

Η άνοδος των ακροδεξιών δυνάμεων στην ΕΕ.

Οι πρόσφατες ευρωεκλογές ανέδειξαν την εκλογική ανάπτυξη από την μία, αλλά και την λαϊκή διεισδυτικότητα από την άλλη που έχουν μία σειρά ακροδεξιών κομμάτων σε όλη την Ευρώπη. Στην Γαλλία, στην Γερμανία, στην Ιταλία, στην Ουγγαρία, τα ακροδεξία κόμματα ισχυροποίησαν την θέση τους, διεύρυναν την απήχησή τους και διεκδικούν σε πολλές περιπτώσεις να αποτελέσουν τον κυρίαρχο πόλο εξουσίας. Στην Ελλάδα, το πέρας των Εθνικών (Ιούνιος 2023) και Ευρωπαϊκών (Ιούνιος 2024) Εκλογών βρήκε 4 κόμματα της άκρας δεξιάς να καταφέρνουν να ξεπερνούν το εκλογικό όριο του 3% και να εισέρχονται στο Εθνικό και Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Κόμματα που στηρίζονται σε παραθρησκευτικές οργανώσεις (Νίκη), στις πλάτες των φυλακισμένων της Χρυσής Αυγής (Σπαρτιάτες), αλλά και σχηματισμοί που προέρχονται από τα σπάργανα της ΝΔ και εκφράζουν το παραδοσιακό σκληρό πυρήνα της συντηρητικής δεξιάς στην Ελλάδα (Ελληνική Λύση – Φωνή Λογικής).

Η σύγχρονη εκδοχή της εθνικιστικών κομμάτων έχει κατορθώσει να δημιουργήσει ένα διαφορετικό – θεσμικό προφίλ σε σχέση με αυτό που είχε κατά το παρελθόν, αρθρώνοντας όμως στην ουσία της τον ίδιο πολιτικό και ιδεολογικό λόγο. Τα κυρίαρχα γνωρίσματά της είναι :

Ψευδεπίγραφη αντισυστηματικότητα : ένας κατ' επίφαση αντισυστημικός λόγος που δεν στοχεύει στην ουσία το σύστημα, αλλά αδύναμες και πλητόμενες από αυτό κοινωνικές ομάδες. Η ακροδεξιά δεν αποτελούσε και δεν θα αποτελέσει ποτέ πραγματικό εχθρό του εκμεταλλευτικού συστήματος, αλλά ένα πιστό σύμμαχο του για να διατηρεί και να δυναμώνει την ισχύ του. Οι διακηρυκτικοί βερμπαλισμοί από ακροδεξιά κόμματα, περί " συστήματος" και " κέντρων εξουσίας" δεν στοχεύουν σε καμία περίπτωση τον πραγματικό αντίπαλο των λαών, το καπιταλιστικό σύστημα, αλλά συνήθως τους πρόσφυγες, τους μετανάστες, το διαφορετικό χρώμα, τον διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό, την διαφορετική θρησκευτική έκφραση.

Ξενοφοβία : διαχρονικός άξονας στην ακροδεξιά πολιτική είναι το μίσος για κάθε τι διαφορετικό, πόσο δε μάλλον για άλλες χώρες, έθνη, θρησκείες και πολιτισμούς. Η ξενοφοβία αποτελεί δομικό χαρακτηριστικό γνώρισμα. Είναι μία εύκολη απάντηση από τις εθνικιστικές δυνάμεις για πολλά ζητήματα που αντιμετωπίζουν οι εθνικές οικονομίες. Για την ανεργία, για τους χαμηλούς μισθούς, για την επιδοματική πολιτική, για μία σειρά προβλημάτων και κρίσεων της οικονομίας, η ακροδεξιά προσπαθεί να αποπροσανατολίσει από τις πραγματικές αιτίες που τις γεννούν. Παράλληλα δεν είναι λίγα τα παραδείγματα, όπου κυβερνήσεις όπως του ακροδεξιού Όρμπαν στην Ουγγαρία επιλέγουν να σκοτώνουν πρόσφυγες και μετανάστες στα σύνορα των χωρών τους, εφαρμόζοντας με τον πιο σκληρό, εγκληματικό και απάνθρωπο τρόπο την αντριπροσφυγική πολιτική.

Σεξιστικός / ομοφοβικός λόγος : Τα τελευταία χρόνια έχουν αυξηθεί οι επιθέσεις και τα πογκρόμ ακροδεξιών οργανώσεων σε άτομα της λωατκι κοινότητας. Η διαφορετικότητα και κατ' επέκταση τα ανθρώπινα δικαιώματα τίθενται σε αμφισβήτηση. Αποτελούν βασικό εχθρό της σύγχρονης ακροδεξιάς.

Αντιεπιστημονικότητα : Από την πρώτη εκλογική νίκη του Τραμπ και ύστερα, με αποκορύφωμα την πανδημία του covid, ένα βασικό γνώρισμα είναι η αμφισβήτηση της

επιστήμης. Εκφράστηκε κατά κύριο λόγο απέναντι στα εμβόλια για την αντιμετώπιση της πανδημίας, αλλά προεκτείνεται και σε άλλους τομείς, όπως στην άρνηση της αντιμετώπισης της κλιματικής κρίσης. Δεν είναι λίγες οι φορές που ηγέτες του χώρου καταπατούν περιβαλλοντικούς κανονισμούς και εφαρμόζουν αντιπεριβαλλοντική πολιτική.

Αντικομμουνισμός : Ο πραγματικός αντίπαλος των νεοναζιστικών μορφωμάτων είναι η Αριστερά και οι δυνάμεις που διαδραματίζουν πρωτοπόρα δράση στην αντιμετώπιση των φασιστικών οργανώσεων και των ακροδεξιών κομμάτων. Θεμελιακό γνώρισμα αυτών των κομμάτων είναι η επίθεση στις ιδέες, στον αξιακό κώδικα και στις επιλογές της Αριστεράς. Γι αυτό και οι δυνάμεις της Αριστεράς τίθενται ως βασικός αντίπαλος και αντιμετωπίζονται ως απείλη από την ακροδεξιά

1.5 Ψηφιακή μετάβαση- μια πρόκληση διάρκειας για την αριστερά

Οι έννοιες της τεχνολογίας και της ψηφιακότητας, δεν είναι ουδέτερες. Νοηματοδοτούνται πολιτικά και ιδεολογικά, ανάλογα με τον σκοπό που καλούνται να εξυπηρετήσουν. Η ψηφιακή μετάβαση, αποτελεί σπουδαία πρόκληση της εποχής μας, η οποία όμως φαίνεται να μετατρέπεται σε ολιγοπώλιο μερικών εταιριών, χωρίς έτσι να εξυπηρετεί κάποια κοινωνική ανάγκη, αλλά η κερδοφορία των μεγάλων οικονομικών κολοσσών.

Καθημερινά, γίνεται συλλογή ενός τεράστιου όγκου δεδομένων σε data center, προκειμένου να αποθηκευτούν, να επεξεργαστούν και στο μέλλον να αποτελέσουν την βάση της τεχνητής νοημοσύνης. Ωστόσο, ανακύπτει ένα ερώτημα: Σε ποιόν ανήκουν τα δεδομένα; Πλέον τα όρια του δημόσιου και ιδιωτικού διαρρηγνύονται δημιουργώντας έναν νέο δημόσιο χώρο, όπου αποδυναμώνεται η κοινωνία ως όλον, και εν τέλει τα δεδομένα καταλήγουν σε μερικές εταιρείες, οι λεγόμενες Big Tech (βλ. Microsoft, Amazon, Google, Apple, κ.α.), οι οποίες ισχυροποιούνται από αυτή τη συλλογή δεδομένων. Όταν οι εταιρίες είναι «ιδιοκτήτες» των δεδομένων, η διαχείριση μπορεί να έχει πολλαπλές εκφάνσεις, προς όφελος των λίγων, αλλά και με στόχους οι οποίοι ενδεχομένως να δημιουργούν διακρίσεις οι κοινωνικές προκαταλήψεις.

Ταυτόχρονα η ψηφιακή αυτοματοποίηση της εργασίας είναι ένα υπαρκτό φαινόμενο, καθώς πλέον οι άνθρωποι αντικαθίστανται από τις μηχανές. Η ψηφιακή αυτοματοποίηση της εργασίας είναι ανάγκη να γίνει με όρους δίκαιους, που να προβλέπουν την απορρόφηση των εργαζόμενων στην αγορά εργασίας, κάτι που για την ώρα δεν συμβαίνει. Ο μεγαλύτερος στόχος των επιχειρηματικών ομίλων είναι η αύξηση των κερδών με όσο το δυνατόν λιγότερα κόστη, που σημαίνει πως η επιβίωση των εργαζόμενων μπαίνει σε δεύτερη μοίρα.

Η ψηφιακή εργασία και η τηλεργασία, αποτελούν ζητήματα που μας έχουν απασχολήσει στην μετά- covid εποχή. Διαρκώς, ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι δουλεύουν από το σπίτι, στην εποχή που πλέον ο covid δεν είναι σε έξαρση και τα μέτρα κοινωνικής αποστασιοποίησης έχουν αρθεί. Το γεγονός αυτό εξυπηρετεί μονάχα τις ανάγκες και τα συμφέροντα της εργοδοσίας. Η remote εργασία, δημιουργεί συνθήκες κοινωνικής αποστείρωσης όπου οι εργαζόμενοι δεν γνωρίζονται μεταξύ τους, δεν μπορούν να συζητήσουν για τα προβλήματα της εργασίας τους, άρα και να διεκδικήσουν μαζί. Παράλληλα έχει οξυνθεί το φαινόμενο οι εργαζόμενοι/ες να αναγκάζονται να εργάζονται

εκτός ωραρίου, διατηρώντας όλες τις επαγγελματικές τους επικοινωνίες, χωρίς να έχουν την δυνατότητα να αποσυνδεθούν από την εργασία τους.

Η έκθεση Ντράγκι μεταξύ άλλων, αναφέρει πως το 70% της νέας αξίας που θα δημιουργηθεί στην παγκόσμια οικονομία θα διοχετευθεί στην ψηφιοποίηση και την τεχνολογία. Στόχος θα είναι, η αύξηση της ανταγωνιστικότητας της Ευρωπαϊκή Ένωσης έναντι άλλων οικονομιών. Ωστόσο δεν νοείται ψηφιακή μετάβαση με δίκαιους όρους, που να θέτει στο επίκεντρο την ενίσχυση των Big Tech, που ασκούν ισχυρό lobbying στην Ευρωπαϊκή Ένωση προκειμένου να διατηρήσουν την συλλογή δεδομένων ως ολιγοπώλιο. Δεν μπορεί να υπάρξει ψηφιακή μετάβαση με δίκαιους όρους, που να θέτει στο επίκεντρο την δημιουργία πολεμικών εξοπλισμών ή μηχανισμών παρακολούθησης και επίβλεψης των συνόρων.

Η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, ευαγγελίζεται πως η Ελλάδα εξελίσσεται με γοργούς ρυθμούς στον τομέα της ψηφιακής μετάβασης. Η αλήθεια όμως είναι αρκετά διαφορετική, καθώς τα χρήματα του ταμείου ανθεκτικότητας και ανάπτυξης, διοχετεύτηκαν με στημένους διαγωνισμούς σε μεγάλες εταιρίες, χωρίς να έχει συμβεί καμία απολύτως αλλαγή σε μια σειρά από τομείς.

Διανύοντας την 4^η βιομηχανική επανάσταση, που αποτελεί αλλαγή του παραδείγματος με τον οποίο οργανώνονται όλες οι πτυχές της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής ζωής, η αριστερά οφείλει να προσπαθήσει να δώσει απαντήσεις.

Για εμάς η ψηφιακή μετάβαση, συμπυκνώνεται στις ακόλουθες αιχμές:

Ψηφιακό κράτος

Αρχικά αναγκαία είναι η ψηφιακή οργάνωση του κράτους. Το κράτος και η δημόσια διοίκηση πρέπει να διευκολύνουν τους πολίτες, χωρίς να δημιουργούν διαρκή γραφειοκρατικά κωλύματα και να ανταποκρίνεται στις κοινωνικές ανάγκες άμεσα και έγκαιρα όπως επιτάσσουν οι καιροί. Κρίσιμο είναι να ενισχυθούν οι ψηφιακές υποδομές του δημόσιου τομέα.

Λογισμικά ανοιχτού κώδικα

Η ύπαρξη λογισμικών ανοιχτού κώδικα που σχεδιάζονται είτε κεντρικά από το κράτος είτε από μικρομεσαίες επιχειρήσεις, σχετικά με ερευνητικά και αναπτυξιακά προγράμματα είναι καίριας σημασίας για να αντιμετωπιστεί η κυριαρχία των Big Tech, να διαχέεται η γνώση σε ακαδημαϊκό και επιστημονικό επίπεδο, αλλά και να προστατεύεται η ιδιωτικότητα των χρηστών.

Έρευνα και ανάπτυξη

Τα κονδύλια που δίνονται από την ΕΕ, να αξιοποιηθούν στην βάση ερευνητικών αναπτυξιακών πολιτικών που είναι κοινωνικά βιώσιμες. Η ψηφιακή μετάβαση πρέπει να έχει ως στόχο την αύξηση του βιοτικού επιπέδου των πολιτών σε μια σειρά από τομείς, όπως η υγεία, η παιδεία, το περιβάλλον

Προστασία της εργασίας και των εργασιακών δικαιωμάτων

Η ψηφιακή μετάβαση θα πρέπει να γίνει υπέρ, και όχι εις βάρος των εργαζομένων. Ταυτόχρονα, τα ψηφιακά μέσα, θα πρέπει να λειτουργούν με τέτοιο τρόπο ούτως ώστε να προστατεύονται τα εργασιακά δικαιώματα.

1.6 Ο γερασμένος κόσμος πεθαίνει. Ο Σοσιαλισμός είναι το μέλλον

Οδηγούμαστε με ασφάλεια στο συμπέρασμα πως οι εγγενείς κρίσεις του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και οργάνωσης της οικονομίας δεν μπορούν να "διορθωθούν", ούτε να "εξανθρωπιστούν". Η όξυνση των ανισοτήτων, η κλιματική απειλή, η άνοδος της ακροδεξιάς, οι πολεμικές συρράξεις, η προσφυγιά, η οικονομικές κρίσεις, οι πολιτικές λιτότητας, βασίζονται στον θεμέλιο λίθο του καπιταλισμού. Στην υπερ-συγκέντρωση κεφαλαίου στα χέρια λίγων, ενώ για την παραγωγή του εργάζονται οι πολλοί. Δηλαδή, στην κοινωνικοποίηση της εργασίας από την μία και στην ιδιωτικοποίηση του πλούτου που παράγεται από την άλλη. Αυτός ο γερασμένος τρόπος οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας βρίσκεται σε σήψη και δεν μπορεί να γίνει καλύτερος.

Στρατηγικό στόχο της Οργάνωσης μας, αποτελεί το γκρέμισμα του εκμεταλλευτικού συστήματος και η οικοδόμηση μίας κοινωνίας δίκαιης, δημοκρατικής, που θα καταργήσει την εκμετάλλευση, την ανεργία, την φτώχεια, τους πολέμους και θα προωθήσει την ισότητα. Μίας κοινωνίας όπου η πρόσβαση στην γνώση, στην υγεία, στις κοινωνικές υπηρεσίες, στην μέριμνα και την πρόνοια, στην στέγη, δεν θα είναι πολυτέλεια, αλλά δικαίωμα. Ο Σοσιαλισμός του 21^{ου} αιώνα δεν είναι μία ουτοπία, είναι το μέλλον του κόσμου.

ΕΝΟΤΗΤΑ 2

Η Ελληνική πραγματικότητα

2.1. Η ρεβάνς του νεοφιλελευθερισμού στην Εκπαίδευση.

Η κυβέρνηση της ΝΔ υλοποιεί ένα ρεβανσιστικό σχέδιο σχετικά με την αναδιαμόρφωση του μοντέλου εκπαίδευσης της χώρας, με ξεκάθαρο στόχο την μεγαλύτερη συμμετοχή της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, την εμπέδωση αλλά και την διεύρυνση των ανισοτήτων σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, το σχέδιο της κυβέρνησης περιλαμβάνει την περαιτέρω υποβάθμιση της ποιότητας και των υποδομών των σχολείων, αλλά και την αυστηροποίηση της καθημερινότητας των μαθητών. Παρά το γεγονός ότι οι σχολικές υποδομές είναι υπό κατάρρευση και χρειάζονται ουσιαστικές παρεμβάσεις για να είναι πραγματικά λειτουργικές, η κυβέρνηση δεν λαμβάνει τα απαραίτητα μέτρα αναβάθμισης τους, αλλά ρίχνει τις ευθύνες στους δήμους. Επιπλέον, η επιλογή της κυβέρνησης να προχωρήσει σε συγχωνεύσεις σχολικών τμημάτων, λόγω της έλλειψης προσωπικού και εκπαιδευτικών, έχει ως αποτέλεσμα να δημιουργούνται πολυπληθή τμήματα που δεν μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες των μαθημάτων. Με την Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής, δεκάδες χιλιάδες μαθητές, αποκλείονται κάθε χρόνο από το δημόσιο πανεπιστήμιο και γίνονται εύκολη πελατεία στα αμφιβόλου ποιότητας ιδιωτικά κολλέγια. Η ΕΒΕ, αποτελεί μέσο προς την περεταίρω απαξίωση του δημόσιου σχολείου και στην λειτουργία του αποκλειστικά ως εξεταστικό κέντρο. Ένα μετρό βαθιά ταξικό, καθώς, διαχωρίζει τους μαθητές σε αυτούς που μπορούν να πληρώνουν υπέρογκα ποσά σε φροντιστήρια και μαθήματα, προκειμένου να κερδίσουν μια θέση στο δημόσιο πανεπιστήμιο, και σε αυτούς που δεν διαθέτουν αυτή τη δυνατότητα, ενώ παράλληλα δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν και στα δίδακτρα των κολλεγίων, μένοντας εκτός τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Τέλος η επαναφορά της πενθήμερης αποβολής, αλλά και η θεσμοθέτηση νέων τιμωρητικών μέτρων, που αφορούν τον αποκλεισμό των μαθημάτων από τη σχολική καθημερινότητα, αποδεικνύουν το όραμα της κυβέρνησης για τα σχολεία, στο οποίο κυριαρχεί η τιμωρία και όχι η διαπαιδαγώγηση.

Η λειτουργία της ΕΒΕ δεν έχει ως μόνο στόχο να αποτελέσει φραγμό στην ακαδημαϊκή γνώση. Σκοπεύει να δημιουργηθεί ένα φθηνό, αναλώσιμο και ανειδίκευτο προσωπικό στην αγορά εργασίας, όπου ο ανταγωνισμός χιλιάδων νέων για λίγες θέσεις στην αγορά εργασίας, θα συμπιέζει όλο και περισσότερο τους μισθούς προς τα "κάτω", δημιουργώντας αντίξοες συνθήκες σε αρκετούς κλάδους δουλειάς.

Σε συνέχεια της εφαρμογής του συνολικού σχεδίου, διάλυσης του δημόσιου χαρακτήρα της παιδείας, η κυβέρνηση θεσμοθέτησε την αδικία, επιτρέποντας την ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ. Παρακάμπτοντας το άρθρο 16 του Συντάγματος και δίνοντας τη χαριστική βολή, στη δημόσια και δωρεάν τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ο νόμος αυτός, ήρθε να ολοκληρώσει ένα σχέδιο ετών, το οποίο υποβαθμίζει συστηματικά το δημόσιο πανεπιστήμιο, κάνοντας το μη ελκυστικό, ενώ παράλληλα δημιουργεί την απαραίτητη πελατεία, που θα

εξυπηρετήσει τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Στην προσπάθεια αυτή, από την πρώτη μέρα, η φοιτητική κοινότητα, αντιστάθηκε σθεναρά και προέβαλε την αντίσταση της στα σχέδια της κυβέρνησης. Μέσα από τις μαζικότερες γενικές συνελεύσεις των τελευταίων ετών, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες, βρέθηκαν επί δύο μήνες στο δρόμο, σε μια μαζική κινηματική διεργασία με κλειστές σχολές και πανελλαδικό συντονισμό, χωρίς ωστόσο να υπάρξει ουσιαστική ενότητα στη δράση, κάτι που έφερε στην επιφάνεια και τις διαχρονικές παθογένειες του φοιτητικού συνδικαλισμού. Μπορεί ο αγώνας του Φοιτητικού Κινήματος να μην πέτυχε τον πρωταρχικό του στόχο, που ήταν η μη ψήφιση του νομοσχεδίου, αλλά αποτελεί ένα σπουδαίο παράδειγμα οργάνωσης του αγώνα για τις μελλοντικές μάχες του κινήματος. Οι δύο αυτοί αγωνιστικοί μήνες, με τα λάθη και τις αδυναμίες τους, αποτελούν τον οδοδείκτη μας για την συνέχεια.

Παράλληλα, το καλοκαίρι ο υπουργός παιδείας, κ. Πιερρακάκης, ανακοίνωσε ότι το μέτρο του νομοσχεδίου Κεραμέως - Χρυσοχοϊδή που προβλέπει τις διαγραφές φοιτητών θα εφαρμοστεί από τον Σεπτέμβριο του 2025. Με βάση τα έως τώρα στοιχεία, 333741 φοιτητές κινδυνεύουν να διαγραφούν άμεσα από το δημόσιο πανεπιστήμιο, ενώ τα όρια φοίτησης N+2 και N+3 έχουν τεθεί κανονικά σε εφαρμογή και απειλούν τους φοιτητές. Επιπλέον, το μέτρο των διαγραφών διευρύνει ακόμα περισσότερο τους ταξικούς φραγμούς στη τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ήδη, ένα τεράστιο ποσοστό φοιτητών/τριών αναγκάζεται να δουλέψει παράλληλα με τις σπουδές του, προκειμένου να ανταπεξέλθει στο αυξημένο κόστος κάλυψης των βιοτικών αναγκών και ενοικίου του. Το αποτέλεσμα είναι οι φοιτητές/τριες να μην έχουν τον απαραίτητο χρόνο να είναι συνεπής με όλες τις υποχρεώσεις της σχολής τους και έτσι προφανώς να χρειάζονται πολύ περισσότερο χρόνο από το προβλεπόμενο για τη περάτωση των σπουδών τους.

Η επιλογή της κυβέρνησης να ξεκινήσει τις διαγραφές φοιτητών έχει ξεκάθαρες στοχεύσεις που εναρμονίζονται στο συνολικό σχέδιο διάλυσης της δημόσιας τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Το μέτρο των διαγραφών, αρχικά, πρόκειται να εντατικοποιήσει τη καθημερινότητα των φοιτητών/τριων, λόγω της πίεσης που θα ασκεί για τη λήψη πτυχίου στο ορισμένο χρονικό πλαίσιο, και έτσι θα οδηγήσει και στην αποστείρωση του δημόσιου πανεπιστημίου. Λόγω της εντατικής καθημερινότητας, οι πολιτιστικές και πολιτικές δράσεις εντός των ιδρυμάτων θα περιοριστούν δραματικά και το πανεπιστήμιο θα μετατραπεί σε ένα φιλόξενο περιβάλλον χωρίς άλλα ερεθίσματα πέρα από το επιστημονικό αντικείμενο των σπουδών κάθε φοιτητή/τριας. Σε συνδυασμό και με τα μέτρα ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης και της πολιτικής ενασχόλησης εντός των ΑΕΙ, καλλιεργείται ένα κλίμα φόβου, συνεχόμενου άγχους και ατομικότητας, το οποίο θα διασφαλίζει ότι καμία αντίδραση δεν θα υπάρξει απέναντι στις πολιτικές καταπίεσης των δικαιωμάτων και των ζώων τους.

Επιπλέον, η κυβέρνηση έχει ξεκαθαρίσει στα πανεπιστήμια ότι δεν θα σεβαστεί το αυτοδιοίκητο και θα προβεί ποινές που θα αφορούν τη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης, σε περίπτωση που δεν εφαρμόσουν το μέτρο των διαγραφών.

Είναι αναγκαίο, λοιπόν, σύσσωμη η εκπαιδευτική κοινότητα να αντισταθεί στο αντιεκπαιδευτικό και αντιδραστικό μέτρο των διαγραφών. Μέσα από τις συλλογικές των Συλλόγων να προσπαθήσουμε να δημιουργηθούν οι συνθήκες που θα μπλοκάρουν την

εφαρμογή του μέτρου αυτού και δεν θα επιτρέψουν να διαγραφούν φοιτητές/τριες από το δημόσιο πανεπιστήμιο.

Το σχέδιο της κυβέρνησης της ΝΔ για τη διάλυση της δημόσιας τριτοβάθμιας παιδείας και άρα και η προώθηση των ιδιωτικών συμφερόντων στη τριτοβάθμια εκπαίδευση, ολοκληρώνεται με τη πολιτική της υποβάθμισης και υποστελέχωσης των πανεπιστημίων.

Αρχικά η άρνηση της κυβέρνησης να ενισχύσει τα πανεπιστήμια με καθηγητικό προσωπικό έχει προκαλέσει πολλά προβλήματα στην ακαδημαϊκή κοινότητα, καθώς η έλλειψη καθηγητών έχει ως αποτέλεσμα τη μείωση των γνωστικών και ερευνητικών αντικειμένων των σχολών, το κλείσιμο εργαστηρίων και τις συγχωνεύσεις τμημάτων.

Λόγω της συνεχόμενης μείωσης της κρατικής χρηματοδότησης για τα δημόσια πανεπιστήμια από τη κυβέρνηση, η υποβάθμιση των υποδομών των δημοσίων ΑΕΙ έχει επιταχυνθεί. Ειδικά τον τελευταίο διάστημα, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες σε όλη τη χώρα γίνονται μάρτυρες καθημερινών περιστατικών κατάρρευσης των υποδομών που σε πολλές περιπτώσεις θέτουν σε κίνδυνο και τη σωματική τους ακεραιότητα, όπως έγινε στις φοιτητικές εστίες του ΑΠΘ με τη πτώση του ασανσέρ ή στη σχολή καλών τεχνών, η οποία πλημμύρισε λόγω της κακοκαιρίας.

Επιπλέον η σίτιση στα πανεπιστήμια έχει μετατραπεί σε προνόμιο, καθώς οι διοικήσεις των ΑΕΙ, σε πλήρη συμφωνία με τη κυβέρνηση, απαιτούν από τους φοιτητές κάρτες σίτισης και αλλιώς τους απαγορεύεται η είσοδος στη φοιτητική λέσχη. Το αποτέλεσμα είναι χιλιάδες φοιτητές που κανονικά δικαιούνται δωρεάν σίτιση, να μην έχουν πρόσβαση σε αυτή. Ενώ πλέον έχουν καταγραφεί και καταγγελίες από τους φοιτητές για την απαράδεκτη ποιότητα του φαγητού που προσφέρεται στις φοιτητικές λέσχες, με πάρα πολλά περιστατικά τροφικής δηλητηρίασης να έχουν σημειωθεί. Η σίτιση των φοιτητών για τη κυβέρνηση δεν αποτελεί πρόβλημα αλλά μόνο ένα ακόμα πεδίο πλούτου για τους ιδιώτες, καθώς οι περισσότερες φοιτητικές λέσχες σίτισης λειτουργούν κάτω από το καθεστώς των ΣΔΙΤ.

Τέλος σε τραγική κατάσταση βρίσκονται και οι φοιτητικές εστίες, όπου και δεν επαρκούν να καλύψουν τις ανάγκες της φοιτητικής κοινότητας, αλλά και βρίσκονται σε απαράδεκτη κατάσταση, χωρίς θέρμανση για πολλές ώρες της ημέρας, συνεχόμενα προβλήματα ηλεκτρισμού, αλλά και ύπαρξη επικίνδυνων μικροβίων στο νερό των εστιών.

Σε μια περίοδο, λοιπόν, που το δημόσιο πανεπιστήμιο, δέχεται συντονισμένη επίθεση σε όλους τους τομείς, από τη στέγαση και τη σίτιση, μέχρι τις διαγραφές φοιτητών και τις συνδικαλιστικές διώξεις, οι δυνάμεις μας εντός των ΑΕΙ, παλεύουν αταλάντευτα για την επαναθεμελίωση του φοιτητικού συνδικαλισμού με στόχο την εμπλοκή όσο το δυνατότερο περισσότερων φοιτητών και φοιτητριών στις συλλογικές διαδικασίες και αποφάσεις εντός των συλλόγων, με στόχο την οργάνωση ενός πανεκπαιδευτικού μετώπου αντίστασης στα σχέδια της κυβέρνησης και του εκάστοτε Υπουργού.

2.2 Επισημάλής εργασία και αγώνας για αξιοπρέπεια. Μία αριστερή αντεπίθεση

Η εργασία αποτελεί το κατεξοχήν πεδίο της ταξικής σύγκρουσης στον καπιταλισμό, με τις δυνάμεις της Εργασίας και του Κεφαλαίου να βρίσκονται συνεχώς σε μια ανειρήνευτη συνθήκη. Οι δυνάμεις του Κεφαλαίου εξαιτίας της ενδυνάμωσης της κυριαρχίας τους τόσο στην Ελλάδα, αλλά και στην Ευρώπη, έχουν εισάγει και εφαρμόσει σειρά νεοφιλελεύθερων εργασιακών πολιτικών. Πολιτικές οι οποίες συνολικά βάζουν στο επίκεντρο τα εταιρικά κέρδη έναντι των δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Ιδιαίτερα στην χώρα μας η επικράτηση ενός συγκεκριμένου κοινωνικό - οικονομικού μπλοκ εξουσίας που βλέπει τα συμφέροντα του να εξυπηρετούνται από την κυβέρνηση της ΝΔ, έχει δημιουργήσει μια δεδομένη συνθήκη που τα επηρεάζει το πεδίο της Εργασίας. Το μπλοκ αυτό σε συνεργασία με την κυβέρνηση αποτελούν τους καταλύτες για την πραγματοποίηση μιας εκτεταμένης αναδιανομής εισοδήματος από τα χαμηλά προς τα υψηλότερα στρώματα. Τα φαινόμενα καρτελοποίησης στρατηγικών τομέων της ελληνικής οικονομίας, όπως ο τομέας της ενέργειας, το λιανεμπόριο, η αγορά στέγης, οι μεταφορές και οι επικοινωνίες αποτελούν ένα από τα κομμάτια του παζλ που συνθέτουν το κυβερνητικό αυτό σχέδιο. Παράλληλα, οι καθηλωμένοι σε χαμηλά επίπεδα μισθοί στον Ιδιωτικό και Δημόσιο τομέα αποτελούν ένα ακόμη στοιχείο που δημιουργεί συνθήκες ασφυξίας για όσους/ες εργάζονται, αφού βλέπουν το εισόδημα τους να ροκανίζεται μονάχα για την κάλυψη των βασικών τους αναγκών. Σύμφωνα με τη Eurostat, η Ελλάδα κατατάσσεται μεταξύ των υψηλότερων στην Ευρωζώνη όσον αφορά την επιβάρυνση του κόστους στέγασης, με σχεδόν τα μισά νοικοκυριά να αγωνίζονται να ανταποκριθούν στις οικονομικές τους υποχρεώσεις.

Το παραπάνω πλαίσιο σε συνδυασμό με την απουσία ελεγκτικών μηχανισμών από την μεριά του κράτους (μετατροπή του Σώματος Επιθεώρησης Εργασίας σε Ανεξάρτητη Αρχή), αλλά και έλλειψη μαχητικών συλλογικών μορφών πάλης και διεκδίκησης που δεν τους απασχολεί η αναπαραγωγή συγκεκριμένων συνδικαλιστικών ηγεσιών, συναρθρώνει την αγορά εργασίας την οποία αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και δη οι νέοι εργαζόμενοι.

Συνολικά οι εργαζόμενοι βιώνουν τις εντατικοποιημένες μορφές απασχόλησης όπου βάση του νόμου Χατζηδάκη έχουν εισαχθεί στο εργατικό δίκαιο, όπως οι συμβάσεις μηδενικών ωρών απασχόλησης αλλά και η θέσπιση της εβδομάδας 65 ωρών εργασίας. Παράλληλα, η κατάργηση του 8ου ωραρίου εργασίας, οι απλήρωτες υπερωρίες που δίνονται ως άδειες σε μελλοντικό χρόνο αποτελεί μια από τις επιθετικότερες κινήσεις της ελληνικής αστικής τάξης σε βάρος του κόσμου της Εργασίας .

Επιπροσθέτως, οι εργαζόμενοι βρίσκονται εγκλωβισμένοι σε ολιγόμηνες συμβάσεις και υπό τον φόβο της επισφάλειας σε πολλές περιπτώσεις πραγματοποιούν απλήρωτες υπερωρίες, αναλαμβάνουν επιπρόσθετα καθήκοντα από αυτά που έχουν συμφωνήσει, ενώ παράλληλα δεν μπορούν να προγραμματίσουν τη ζωή τους καθώς βρίσκονται

συνεχώς υπό την Δαμόκλεια Σπάθη της ανεργίας. Σε αρκετούς εργασιακούς κλάδους (έρευνα, διανομές), οι εργαζόμενοι απασχολούνται ως freelancers με ‘μπλοκάκια’ και ως εκ τούτου οι ασφαλιστικές εισφορές βαρύνουν τους ίδιους ενώ θεμελιώδη δικαιώματα του Εργατικού Κινήματος όπως οι άδειες ασθένειας απουσιάζουν. Οι Νέοι εργαζόμενοι σε κλάδους όπως ο επισιτισμός - τουρισμός βρίσκονται ακόμη αντιμέτωποι με φαινόμενα αδήλωτης και υποδηλωμένης εργασίας. Παράλληλα, η κατάσταση που βιώνουν οι νέοι εργαζόμενοι εξαιτίας και σειράς διαρθρωτικών ζητημάτων της ελληνικής οικονομίας συμβάλλει στα φαινόμενα της ετεροαπασχόλησης όπου πολλοί νέοι άνθρωποι με πανεπιστημιακή εκπαίδευση καλούνται να εργαστούν σε θέσεις εργασίας όπου δεν απαιτείται πανεπιστημιακή μόρφωση.

2.3.Στεγαστική κρίση στην Ευρώπη και την Ελλάδα

Σε ολόκληρη την Ευρώπη, και ιδιαίτερα στην Ελλάδα, η στεγαστική κρίση έχει αναδειχθεί σε μία βαθιά κοινωνική και οικονομική πρόκληση, επιδεινώνοντας τις υφιστάμενες κρίσεις και ανισότητες, αναδιαμορφώνοντας έτσι “βίαια” τον κοινωνικό ιστό. Η ιδιοκατοίκηση μειώνεται σταθερά πανευρωπαϊκά, ενώ η χώρα μας στο σχετικό δείκτη της Ε.Ε. είναι τελευταία στη λίστα με το μέσο όρο ιδιοκατοίκησης. Η Ελλάδα παραμένει η μοναδική χώρα της ΕΕ με μηδενικό απόθεμα κοινωνικής κατοικίας. Μέτρα που στόχο έχουν τόνωση της ιδιοκατοίκησης, όπως το “Σπίτι μου”, όχι μόνο αποκλείουν το μεγάλο τμήμα της κοινωνίας που δεν έχει πρόσβαση σε τραπεζικό δανεισμό, αλλά και παραδόξως επιδεινώνουν τη στεγαστική κρίση, αυξάνοντας τη ζήτηση στην κτηματαγορά και μαζί και τις τιμές. Το κόστος ενοικίασης εκτοξεύεται στα ύψη και για πολλούς το όνειρο της ασφαλούς και αξιοπρεπούς στέγασης έχει μετατραπεί σε μια επισφαλή πραγματικότητα ή και ένα άπιαστο όνειρο. Αυτή η κρίση, που κάθε άλλο παρά αποτελεί μεμονωμένο ζήτημα, είναι βαθιά συνυφασμένη με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές των τελευταίων δεκαετιών και συνδεδεμένη βαθιά με το παραγωγικό μοντέλο που ακολουθεί η χώρα από την είσοδο της νέας χιλιετίας και έπειτα. Πολιτικές που δίνουν προτεραιότητα στην αποτελεσματικότητα των κανόνων της αγοράς έναντι της κοινωνικής ασφάλειας και ισότητας, συμβάλλοντας σε μια συστηματική αναδιανομή του πλούτου προς τα πάνω και αφήνοντας τους πολλούς, ιδίως τους νέους, σε μια κατάσταση οικονομικής αβεβαιότητας, κινδύνου και χαμηλών προσδοκιών.

Η νεοφιλελεύθερη στροφή στη στεγαστική πολιτική

Η στεγαστική κρίση δεν έπεσε από τον ουρανό, είναι αποτέλεσμα συγκεκριμένων πολιτικών που εξυπηρετούν συγκεκριμένες ομάδες συμφερόντων. Οι ρίζες της βρίσκονται στην απελευθέρωση (ή απορρυθμισμό) των αγορών κατοικίας σε ολόκληρη την Ευρώπη, αφού πλέον η κατοικία δεν ορίζεται ως κοινωνικό αγαθό που όλοι θα έπρεπε να έχουν ισότιμη πρόσβαση σε αυτό, αλλά ως προϊόν και μέσο κερδοφορίας για τα fund και τις εταιρείες των real estate. Μια διαδικασία που επιταχύνθηκε από δεκαετίες νεοφιλελεύθερων οικονομικών πολιτικών, για να γίνει σήμερα αδιέξοδο και επισφαλής συνθήκη για εκατομμύρια ανθρώπους στην Ευρώπη και την Ελλάδα. Η στέγαση αντιμετωπίστηκε όλο και περισσότερο ως εμπόρευμα και όχι ως θεμελιώδες δικαίωμα. Η κτηματομεσιτική κερδοσκοπία, οι απελευθερωμένες αγορές ενυπόθηκων δανείων και η

ιδιωτικοποίηση της δημόσιας στέγασης έχουν μετατρέψει τα σπίτια σε περιουσιακά στοιχεία για επενδύσεις και όχι σε χώρους διαβίωσης.

Στην Ελλάδα, η δυναμική αυτή ήταν ιδιαίτερα έντονη. Μετά την οικονομική κρίση της δεκαετίας του 2010, τα μέτρα λιτότητας που επιβλήθηκαν από τους διεθνείς πιστωτές κατέστρεψαν πολλά δίκτυα κοινωνικής ασφάλειας, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που σχετίζονται με τη στέγαση, ενώ η αύξηση του ιδιωτικού χρέους που δημιουργήθηκε εξαιτίας της σκληρής λιτότητας, οδήγησε σε μεγάλη προσφορά ακινήτων στην αντίστοιχη αγορά σε εξευτελιστικές τιμές, το οποίο με τη σειρά του οδήγησε πολλά ακίνητα σε χέρια λίγων με μικρό κόστος αγοράς. Επίσης, η απελευθέρωση των πλειστηριασμών για τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια («κόκκινα δάνεια») οδήγησε σε εκτεταμένες κατασχέσεις, με οικογένειες να χάνουν τα σπίτια τους από χρηματοπιστωτικά ιδρύματα ή κερδοσκοπικούς επενδυτές (funds). Εν τω μεταξύ, η ενεργειακή φτώχεια και η ιδιωτικοποίηση των αγορών ενέργειας έχουν επιδεινώσει το πρόβλημα, καθιστώντας τις βασικές συνθήκες διαβίωσης απλησίαστες για πολλούς.

Στέγαση και Ανισότητες

Η στεγαστική κρίση δημιούργησε ένα σκληρό τοπίο ανισότητας και κοινωνικού αποκλεισμού. Σύμφωνα με τη Eurostat, η Ελλάδα είναι πρώτη στην Ευρωζώνη σε ποσοστά επιβάρυνσης από το κόστος στέγασης. Σχεδόν τα μισά ελληνικά νοικοκυριά (46,7%) αναφέρουν καθυστερήσεις σε ενοίκια ή λογαριασμούς κοινής ωφέλειας, γεγονός που αντικατοπτρίζει τις μη βιώσιμες οικονομικές πιέσεις που αντιμετωπίζουν. Επιπλέον, το 26,1% των Ελλήνων αναφέρει δυσκολίες στην ενοικίαση κατοικίας, ποσοστό διπλάσιο από τον μέσο όρο της ΕΕ που είναι 13%.

Η κρίση πλήττει δυσανάλογα τα άτομα που βρίσκονται σε κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού, με το 44,6% των ατόμων αυτών στην Ελλάδα να δυσκολεύονται να εξασφαλίσουν επαρκή στέγαση. Για πολλούς, ο συνδυασμός υψηλών ενοικίων, στάσιμων μισθών και αυξανόμενων ενεργειακών δαπανών έχει οδηγήσει σε επιδείνωση των συνθηκών διαβίωσης. Ολόκληρες γενιές νέων ανθρώπων είναι παγιδευμένες στα παιδικά τους δωμάτια, αδυνατώντας να αποκτήσουν την οικονομική ανεξαρτησία που απαιτείται για να δημιουργήσουν τα δικά τους νοικοκυριά. Αυτό όχι μόνο καταπνίγει την προσωπική ανάπτυξη, αλλά υπονομεύει και την ευρύτερη κοινωνική πρόοδο. Δημιουργεί πολίτες δύο κατηγοριών, σε αυτούς που είναι εξαρτημένοι από το βάρος του ενοικίου ή όχι, και συνολικά δημιουργείται μία κοινωνία χαμηλών προσδοκιών για το μέλλον.

Η στεγαστική ανισότητα δεν είναι απλώς σύμπτωμα των ευρύτερων οικονομικών ανισοτήτων, αλλά είναι η κινητήριος δύναμή τους. Η εμπορευματοποίηση της στέγασης έχει διευκολύνει μια μαζική αναδιανομή του πλούτου προς τα πάνω, πλουτίζοντας τους εργολάβους ακινήτων, τους ιδιοκτήτες και τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα εις βάρος των απλών πολιτών. Αυτή η δυναμική είναι ιδιαίτερα εμφανής στα αστικά κέντρα, όπου οι πλατφόρμες βραχυχρόνιας μίσθωσης όπως η Airbnb έχουν ανεβάσει τις τιμές των ακινήτων, εκτοπίζοντας έτσι τους μόνιμους κατοίκους και διαβρώνοντας τους κοινωνικούς δεσμούς. Μέσω της ακραίας αύξησης των τιμών με την παράλληλη μείωση

της ποιότητας των κατοικιών, οι ενοικιαστές/στρίες έχουμε αφηθεί στο περιθώριο. Τα δικαιώματά μας, σε επίπεδο διεκδίκησης καλύτερων συνθηκών εντός των κατοικιών μας έχουν μειωθεί σημαντικά, ενώ και η ίδια η νομοθεσία αντί να προστατεύει τα δικαιώματά μας, μοιάζουν να υποδεικνύονται από τα μεσιτικά λόμπι πάντα με στόχο την αύξηση των κερδών τους. Ζούμε λοιπόν το παράδοξο, να απαγορεύεται να παραχωρηθεί ως τουριστικό κατάλυμα, γιατί δεν πληροί μία από τις προϋποθέσεις που ορίζονται ΑΛΛΑ να μην μπορεί να ελεγχθεί από το κράτος ως ακατάλληλο προς χρήση ως κύρια κατοικία το ίδιο ακίνητο. Ακόμα και η διατήρηση ενός σπιτιού για μεγάλο χρονικό διάστημα σε ένα αστικό κέντρο είναι σχεδόν αδύνατο με τις απαιτήσεις των ιδιοκτητών για ανανέωση των συμβολαίων ενοικίασης να είναι εξωφρενικές. Έτσι, μια μεγάλη πλειοψηφία των ενοικιαστών/στριών αναγκάζονται να μετατρέπονται σε νομάδες εντός των ίδιων των πόλεων τους, αλλάζοντας σε συχνά χρονικά διαστήματα κατοικία, έτσι ώστε να μπορούν να διατηρούν την εργασία τους.

Στις περιφερειακές περιοχές μακριά από τα αστικά κέντρα, η κρίση εκδηλώνεται με διαφορετικό τρόπο. Εδώ, η έλλειψη επενδύσεων σε υποδομές και η συγκέντρωση της οικονομικής δραστηριότητας κυρίως στον τουρισμό, επιδεινώνουν τη στεγαστική ανασφάλεια, αφήνοντας τους κατοίκους ή τους περιστασιακά εργαζόμενους σε περιφερειακά μέρη της χώρας, όπως εκπαιδευτικούς, υπαλλήλους των σωμάτων ασφαλείας και τους πυροσβέστες, με περιορισμένη ή και καθόλου πρόσβαση σε οικονομικά προσιτές και αξιοπρεπείς επιλογές στέγασης. Γεγονός το οποίο αποτελεί κίνδυνο για τη δομή του κοινωνικού ιστού των περιοχών αυτών και την ομαλή αναπαραγωγή τους, οι οποίες βρίσκονται σε μία διαρκή απορρυθμισμένη κατάσταση από βασικούς κανόνες ομαλής λειτουργίας, αφημένες στο έλεος της μονοκαλλιέργειας του τουρισμού και του “εύκολου” παθητικού εισοδήματος. Στην ίδια λογική κινείται και η λογική της φοιτητικής στέγης, με φοιτητές/τριες να δυσκολεύονται να βρουν αξιοπρεπή στέγη στην περιφέρεια, ενώ στις τουριστικές περιοχές αναγκάζονται να δέχονται εξευτελιστικούς όρους, όπως το να αφήνουν το σπίτι τους για τους 3 μήνες του καλοκαιριού, με σκοπό να νοικιάζεται για χάρη της τουριστικής βιομηχανίας. Την ίδια ώρα, μεγάλο ποσοστό κατοικιών και κτιρίων παραμένουν κλειστά και σε άθλια κατάσταση, με τους δήμους να αρνούνται να τα επιδιορθώσουν και να τα αξιοποιήσουν για προγράμματα κοινωνικής κατοικίας.

2.4. Έμφυλες διακρίσεις

Στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια, ειδικότερα και μετά το πέρας της πανδημίας, παρατηρείται μια αύξηση των περιστατικών έμφυλης βίας. Από τις εξωφρενικές δηλώσεις στο δημόσιο λόγο που αναπαράγουν και εντείνουν παγιωμένα στερεότυπα και έμφυλες διακρίσεις, τις σεξουαλικές επιθέσεις και τις εξάρσεις βίας που τείνουν να γίνουν κανονικότητα, έως την μαύρη λίστα των γυναικοκτονιών που όλο και μεγαλώνει, η αίσθηση ανελευθερίας και ανασφάλειας διαπερνούν όλο και περισσότερο κάθε θηλυκότητα.

Οι έμφυλες διακρίσεις, ωστόσο, δεν είναι απλώς ένα σημείο των καιρών. Η πατριαρχική δομή της κοινωνίας υφίσταται εδώ και αιώνες. Το ίδιο το φύλο άλλωστε, αποτελεί ένα σύστημα σχέσεων εξουσίας και μορφή κοινωνικής ιεράρχησης. Υπό αυτή τη συνθήκη, αναπαράγονται διαχρονικά πεποιθήσεις και στερεότυπα που αφορούν την επιτελεσματικότητα, συγκεκριμένες δηλαδή συμπεριφορές και επιλογές, που σχετίζονται αποκλειστικά με το κάθε ένα από τα δύο αποδεκτά από την κοινωνία φύλα. Το φεμινιστικό κίνημα και οι διεκδικήσεις της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας έχουν καταφέρει σπουδαίες νίκες ενάντια στην πατριαρχική καταπίεση στο παρελθόν, τόσο σε θεσμικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο.

Ωστόσο, η νεοφιλελεύθερη ηγεμονία που επικρατεί στην ελληνική πραγματικότητα, ειδικά στην μεταπανδημική περίοδο, έχουν οδηγήσει σε μια συντηρητική στροφή της κοινωνίας, οδυνηρή για τις φεμινιστικές διεκδικήσεις. Οι αλληπάλληλες οικονομικές και ανθρωπιστικές κρίσεις έχουν ως αποτέλεσμα την μεγέθυνση του χάσματος των ταξικών ανισοτήτων και της κοινωνικής εξαθλίωσης. Η κατάσταση αυτή διαμορφώνει το πλέον εύφορο έδαφος για την άνοδο της ακροδεξιάς, και συνεπώς την ευρύτερη αποδοχή μιας ρητορικής μίσους ενάντια σε οτιδήποτε διαφορετικό και αποκλίνει από το κυρίαρχο συντηρητικό πρότυπο. Κάτι τέτοιο αποτυπώνεται όχι μόνο στην καθημερινότητα των ατόμων, με σεξιστικές, ομοφοβικές και τρανσφοβικές επιθέσεις σε συνανθρώπους μας (χαρακτηριστικό παράδειγμα η επίθεση όχλου σε τρανς άτομο στην Θεσσαλονίκη τον Μάρτιο του 2024), αλλά και σε επίπεδο θεσμών. Το νομοσχέδιο για τον γάμο των ομόφυλων ζευγαριών, παρόλο που η θεσμοθέτησή του ήταν μια θετική έκβαση για τις αξίες των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, πυροδότησε ισχυρές ομοφοβικές και σεξιστικές αντιδράσεις στον δημόσιο λόγο, οι οποίες ενίσχυσαν τα συντηρητικά αντανάκλαστικά της ελληνικής κοινωνίας. Η δε κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας εργαλειοποίησε το νομοσχέδιο για ψηφοθηρικούς σκοπούς, χωρίς να συνεισφέρει ουσιαστικά στην εξάλειψη των έμφυλων ανισοτήτων. Αυτό δε θα μπορούσε να γίνεται πιο ξεκάθαρο στην ρητή άρνηση του κυβερνώντος κόμματος να αναγνωρίσει ποινικά τον όρο «γυναικοκτονία», στην απουσία ουσιαστικής μέριμνας για την στήριξη των κακοποιημένων γυναικών και θηλυκοτήτων, στα ελλιπή μέτρα αποφυγής περιστατικών έμφυλης βίας, ακόμα και στο ξέπλυμα κακοποιητικών συμπεριφορών στον δημόσιο λόγο από τα ίδια τα μέλη της κυβέρνησης.

2.5. Η αποδιάρθρωση του κοινωνικού ιστού.

Βιώνουμε μια περίοδο αύξησης των εξαρτήσεων συνολικά, ειδικά όμως στις νεότερες ηλικίες προ και μεταεφηβικές. Μιλώντας για τις εξαρτήσεις είναι σημαντικό να κατανοούμε πως το σύνολο των εθισμών είναι αρκετά διευρυμένο, δεν αφορά μόνο λήψη ουσιών αλλά και συμπεριφορές εξαρτήσεις όπως ο τζόγος, τα τυχερά παιχνίδια η εξάρτηση από το διαδίκτυο και τα videogames. Τα αίτια αυτής της αύξησης εντοπίζονται κυρίαρχα σε δύο συνθήκες, οι οποίες μάλιστα είναι και στενά συνδεδεμένες μεταξύ τους : την κοινωνική περιθωριοποίηση και την φτώχεια. Είναι σαφές πως το επιβαλλόμενο μοντέλο οικοδόμησης της κοινωνίας, αυτό του ατομικού τρόπου ζωής, τείνει να γίνει

ηγemonικό έχοντας επιβάλει τη κυριαρχία του μέσα στη προηγούμενη δεκαετία. Σε αυτό το πλαίσιο όλες οι κοινωνικές δομές στήριξης των πιο ευάλωτων (οι οποίοι πληθαίνουν όσο εξετάζουμε και τις οικονομικά χαμηλότερες τάξεις) διαρκώς αποδιαρθρώνονται. Αν σε αυτό προσθέσει κανείς και τις ραγδαίες μεταβολές που έχουν επέλθει στον τρόπο κοινωνικοποίησης των νέων ανθρώπων μέσα στα τελευταία 15-20 χρόνια με κυρίαρχο χαρακτηριστικό την φυσική απομάκρυνση των νέων ανθρώπων, παίρνει ένα εξαιρετικό υπόβαθρο για να ανθίσουν εξαρτήσεις ως μέσο διεξόδου από την πραγματικότητα όπως την βιώνουμε και βία ως μέσο έκφρασης της αγανάκτησης. Ο νεοφιλελευθερισμός και η “ζούγκλα” που επιβάλλει ως κοινωνία όπου κάθε άτομο ζει για τον εαυτό του οφείλει να χαρακτηρίζεται ως ο βασικός εχθρός κατανοώντας παράλληλα πως οι πάσης φύσεως εξαρτημένοι είναι άνθρωποι που χρήζουν στήριξης και ομαλής επανένταξης στο κοινωνικό σύνολο. Μια ανθρωποκεντρική πολιτική που στο πυρήνα της θα έχει ως μέλημά της τη δημιουργία εστιών/πυρήνων συλλογικότητας στους χώρους που περνά την καθημερινότητά της η γενιά μας (σχολεία, πανεπιστήμια, γειτονίες, εργασιακοί χώροι) είναι ουσιωδώς ριζοσπαστική στο σήμερα και απόλυτα απαραίτητη για αυτό βρίσκεται στην κορυφή των ιεραρχήσεων της οργάνωσης μας.

ΕΝΟΤΗΤΑ 3

Για την ανασύνταξη και αντεπίθεση της Αριστεράς.

Η γενιά μας μεγάλωσε σε ένα περιβάλλον, πολλαπλών αλληλοτροφοδοτούμενων κρίσεων, με τον νεοφιλελευθερισμό σε ρόλο καταλύτη. Πρωταρχικός παράγοντας κοινωνικής συνοχής τέθηκε το κέρδος και η συσσώρευση κεφαλαίου, με αποτέλεσμα να διευρύνονται συνεχώς η φτώχεια και οι ανισότητες. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο οι κοινωνικές αντιστάσεις, δυστυχώς, έχουν καμφθεί, με την επισφάλεια να αποτελεί την κυριότερο στοιχείο της ζωής των ανθρώπων. Ο ατομικός δρόμος είναι απότοκο της κυριαρχίας του νεοφιλελευθερισμού και της δράσης των δυνάμεων που τον εκπροσωπούν.

Η απάντηση σε έναν κόσμο συνεχιζόμενης ανισότητας και επισφάλειας μπορεί να έρθει μόνο από την Αριστερά. Διάσπαρτα ανά τον κόσμο εμφανίζονται κοινωνικές κινήσεις και κινηματικές εξάρσεις που αμφισβητούν το κυρίαρχο οικονομικό μοντέλο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα στις μέρες μας είναι η Λατινική Αμερική όπου στην πλειοψηφία των κρατών κυβερνούν Αριστερά Κόμματα και Προοδευτικοί Συνασπισμοί. Χρέος της Αριστεράς είναι να συγκροτήσει ένα ενιαίο και συγκροτημένο αφήγημα που θα δώσει προοπτική στη ζωή της κοινωνικής πλειοψηφίας στο σήμερα. Να υλοποιήσει ένα εναλλακτικό σχέδιο που θα επιφέρει ρωγμές στο κυρίαρχο αφήγημα, τομές και ρήξεις.

Τα συλλογικά προβλήματα έχουν μόνο συλλογικές λύσεις. Η αντεπίθεση στις δυνάμεις της συντήρησης και της οπισθοδρόμησης μπορεί να εκκινήσει μόνο από την παραδοχή ότι πρακτικές και ιδεολογικές διαχωρίστηκες γραμμές μπορούν να καμφθούν μέσα από ενότητα στην δράση για διεκδίκηση συγκεκριμένων αιτημάτων. Μόνο η οικοδόμηση μετώπων μπορεί να επιφέρει υλικές νίκες που θα συσπειρώσουν ακόμα μεγαλύτερο κομμάτι των υποτελών τάξεων στις γραμμές της Αριστεράς. Στρατηγικός στόχος μας είναι η οικοδόμηση ενός νέου Λαϊκού Μετώπου που θα έρθει να ικανοποιήσει συγκεκριμένα αιτήματα, θα συγκρουστεί με συμφέροντα και θα δώσει υλική υπόσταση στο όραμα για τον σοσιαλισμό του 21^{ου} αιώνα.

3.1 Η Νεολαία Νε.Αρ να αποτελέσει διέξοδο στον συμβιβασμό, την αποστράτευση και τον ατομικό δρόμο.

Η νεοφιλελεύθερη κυριαρχία τροφοδοτεί και ενισχύει διαρκώς την τάση της ιδιώτευσης και υπομονεύει τη σημασία της συλλογικότητας. Η στροφή στον ατομικό δρόμο, ως αποτέλεσμα των κοινωνικών συνθηκών που επιβάλλει ο σύγχρονος καπιταλισμός, έχει οδηγήσει πολλούς νέους στην απομόνωση και την εσωστρέφεια. Αυτή την συνθήκη έρχεται να ενισχύσει και η συνεχής αποστράτευση της νεολαίας από τους συλλογικούς αγώνες, ένα φαινόμενο που εντάθηκε τις τελευταίες δεκαετίες και που αντανακλά την απογοήτευση που προκάλεσαν οι αλληπάλληλες ήττες της αριστεράς. Η κρίση εκπροσώπησης και η απαξίωση του κομματικού φαινομένου, που κυριαρχούν στο πολιτικό τοπίο, είναι ιδιαίτερα έντονες στους νέους. Τα κυρίαρχα πολιτικά κόμματα στην Ελλάδα, έτσι όπως έχει διαμορφωθεί ο πολιτικός χάρτης, ενισχύουν αυτή την κατάσταση, προωθώντας πολιτικές που ενδυναμώνουν τη λογική της ιδιώτευσης, αντί της συλλογικής δράσης. Ποια είναι όμως η κατάσταση των πολιτικών Κομμάτων στην Ελλάδα αυτή την στιγμή;

Νέα Δημοκρατία (ΝΔ)

Η Νέα Δημοκρατία ήταν και παραμένει ο πιο σκληρός εκφραστής του νεοφιλελευθερισμού στην χώρα μας. Την περίοδο της χρηματοπιστωτικής κρίσης, εφάρμοσε με ιδιαίτερο ζήλο τις πιο σκληρές πολιτικές στις πλάτες των λαϊκών στρωμάτων, πολιτικές οι οποίες φαίνεται να αποτελούν μέχρι και σήμερα πυρηνικό κομμάτι της ιδεολογίας και του πολιτικού σχεδίου της. Σήμερα, με καθηλωμένους μισθούς, με εργασιακό μεσαίωνα, ιδιωτικοποιήσεις σε τιμή ευκαιρίας, απαξίωση της δημόσιας παιδείας, της υγείας και του κοινωνικού κράτους, η κυβέρνηση όχι μόνο δεν βάζει ανάχωμα στις πολλαπλές κρίσεις που αντιμετωπίζει η ελληνική κοινωνία αλλά επενδύει στην ακραία λιτότητα και φτωχοποίηση των πολλών, ενισχύοντας με αυτό τον τρόπο την ανασφάλεια της πλειονότητας της κοινωνίας. Η Νέα Δημοκρατία με το αλαζονικό πολιτικό ύφος που «εκπορεύεται» από τις συνεχόμενες εκλογικές νίκες, πραγματοποιεί μια συνολική επίθεση σε δικαιώματα που άλλοτε ο συσχετισμός δύναμης δεν θα της το επέτρεπε.

Η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας εκμεταλλεύεται στο έπακρο την ρευστοποίηση του πολιτικού σκηνικού και γίνεται ο κύριος εκφραστής των συμφερόντων της αστικής τάξης της χώρας. Θεωρώντας ότι απειλείται μόνο από τα δεξιά της δεν διστάζει να χρησιμοποιεί ακροδεξιά ρητορική και να επιτίθεται σε οτιδήποτε κινείται εναντίον των εφαρμοζόμενων πολιτικών της. Η Κυβέρνηση του σκανδάλου των υποκλοπών, της συγκάλυψης του εγκλήματος των Τεμπών, βρίσκεται στην δεύτερη θητεία της και υλοποιεί τις πιο αντιλαϊκές πολιτικές με γνώμονα τον νεοφιλελευθερισμό στην οικονομία, καταστολή και ποινικοποίηση αγώνων και κινημάτων, χειραγώγηση θεσμών. Αξίζει να σημειωθεί, ότι η κυβέρνηση έχει δημιουργήσει ένα κοινωνικό μπλοκ δυνάμεων το οποίο την στηρίζει σθεναρά, καθώς εκφράζονται τα συμφέροντά του από την πολιτική της. Τα μεγάλα δικηγορικά γραφεία, οι συντεχνίες των εργολαβικών γραφείων, οι συμβουλευτικές εταιρίες που έχουν εισέλθει για τα καλά στην λειτουργία του Δημόσιου Συστήματος, μεγάλα δημοσιογραφικά κέντρα που με όρους “ομερτά” συγκαλύπτουν την κυβέρνηση σε κάθε της βήμα. Μία συμμαχία οικονομικών κέντρων που κατασπαταλάει το δημόσιο χρήμα και λεηλατεί την κοινωνία.

ΠΑΣΟΚ

Το ΠΑΣΟΚ προσπαθεί να εμφανιστεί ως ο κύριος πόλος της αντιπολίτευσης, μετά την κατάρρευση που ακολούθησε τα μνημονιακά χρόνια. Στην προσπάθεια του να ξεβγάλει από πάνω του την περίοδο της συγκυβέρνησης με τη Νέα Δημοκρατία και το ΛΑΟΣ, προχώρησε σε μία ανανέωση του πολιτικού του δυναμικού, παρ όλα αυτά σε πλείστα θέματα έχει βρεθεί να συμφωνεί με τη Νέα Δημοκρατία. Το ΠΑΣΟΚ προσπαθεί να εκμεταλλευτεί την ρευστοποίηση του ΣΥΡΙΖΑ, βρίσκεται όμως αποκομμένο από την κοινωνία και τα κοινωνικά κινήματα, αυτό γίνεται εμφανές σε κάθε μεγάλο ζήτημα. Η νεολαία και η κοινωνία δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από ένα πλήρως ενσωματωμένο κόμμα στο νεοφιλελευθερισμό. Με τρομακτική συνέπεια χτίζει δίπολα απέναντι στην Αριστερά, προσφέροντας στήριγμα στην Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας.

ΚΚΕ

Αν κάτι μένει अपαράλλακτο στον πολιτικό χάρτη που αναδιατάσσεται ανά τα χρόνια στην χώρα μας, αυτό είναι η στάση του ΚΚΕ. Μένοντας πιστό στο ρόλο του απλού εκφωνητή και αδυνατώντας να ξεφύγει από γραφειοκρατικό, μονοφωνικό και άκρως συντηρητικό του χαρακτήρα το ΚΚΕ απομακρύνεται ολοένα και περισσότερο από την πραγματικότητα που βιώνει η κοινωνική πλειοψηφία. Προσκολλημένο στην αντι-ενωτική ρητορική του λειτουργεί διασπαστικά στις μεγάλες ταξικές συγκρούσεις της εποχής μας, τόσο σε εθνικό όσο και σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Μάλιστα, έχει συμβάλει καθοριστικά στην ενίσχυση του δόγματος " όλοι είναι ίδιοι", κάτι που αποπροσανατολίζει τον λαό και την νεολαία από τις πραγματικές συγκρούσεις της εποχής.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ

Η ενίσχυση και η άνοδος της ακροδεξιάς και των φασιστικών φωνών στην Ευρώπη αποτελεί ένα φαινόμενο που έχει ενταθεί επικίνδυνα τα τελευταία χρόνια. Την ίδια στιγμή, παρατηρείται μια επικίνδυνη συντηρητική στροφή στον δημόσιο λόγο, όχι μόνο από παραδοσιακά ακροδεξιά κόμματα αλλά και από δυνάμεις που, ιστορικά, δεν ανήκουν σε αυτό το πολιτικό φάσμα. Μετά εκλογές του 2023, στο ελληνικό κοινοβούλιο συναντάται μια σειρά από διαφορετικές εκφάνσεις της ελληνικής ακροδεξιάς. Οι Σπαρτιάτες, έχοντας πάρει το «χρίσμα» του καταδικασμένου νεοναζί Κασιδιάρη, μαζί την Ελληνική Λύση και τη Νίκη, συντελούν έναν μαζικό ακροδεξιό πόλο στο ελληνικό κοινοβούλιο. Αποτελώντας τους εκφραστές των πρώην ψηφοφόρων της Χρυσής Αυγής, των ομοφοβικών, ρατσιστών, χριστιανών φονταμενταλιστών, προσπαθούν να μετατοπίσουν την κοινοβουλευτική ατζέντα όλο και δεξιότερα, και να δημιουργήσουν μια ζοφερή πραγματικότητα για εκείνο το κομμάτι της κοινωνίας που παλεύει να ζει σε συνθήκες κράτους δικαίου και ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

ΣΥΡΙΖΑ

Ο ΣΥΡΙΖΑ μετά την απομάκρυνση του Σ. Κασσελάκη από την προεδρία του κόμματος, προσπαθεί να ανακτήσει το χαμένο του έδαφος σε πολιτικό, ηθικό, κοινωνικό επίπεδο. Όμως, η εκλογή Κασσελάκη ήταν το ακραίο σύμπτωμα μιας υποβόσκουσας κρίσης του ΣΥΡΙΖΑ και όχι η αιτία της. Κανένα από τα αίτια που οδήγησαν στην ήττα των εκλογών του 2023 δεν αντιμετωπίστηκε και τα δομικά προβλήματα του κόμματος που πρωτοστάτησε στους λαϊκούς αγώνες της προηγούμενης 15ετίας διογκώθηκαν γεωμετρικά.

Η πολιτική μετατόπιση του ΣΥΡΙΖΑ ακόμα πιο δεξιά στο πολιτικό φάσμα και η ενσωμάτωση του στο πεδίο της ιδεολογικής ηγεμονίας της Δεξιάς δεν άργησε να φανεί. Οι θέσεις του νέου προέδρου για τα εργασιακά, όπως εκφράστηκαν στο συνέδριο του ΣΕΒ, αποτελούσαν μία ξεκάθαρη τροχοδεικτική βολή για την πορεία που θα ακολουθούσε ο ΣΥΡΙΖΑ και σε άλλα κρίσιμα ζητήματα. Η πλήρης και γρήγορη ενσωμάτωση του νέου προέδρου στην τοξική κουλτούρα του ΣΥΡΙΖΑ και η ραγδαία

εμβάθυνσή της με δική του πρωτοβουλία, δεν άφηναν κανένα περιθώριο για βελτίωση της πολιτικής λειτουργίας του κόμματος. Μόνο περαιτέρω επιδείνωσης. Οι κατηγορίες του περί «πέμπτης φάλαγγας» στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ και η απέχθεια του για οποιαδήποτε ανάλυση της πολιτικής κατάστασης, όπως εκφράστηκε στην Κεντρική Επιτροπή του Νοεμβρίου του 2023, ήταν ενδεικτικές. Η πρόθεση του να παραπέμψει προς διαγραφή στελέχη που του ασκούσαν κριτική με «δημοψήφισμα από την βάση», αντίστοιχα μαρτυρά πολλά. Δεν ήταν υποκειμενικό ζήτημα προσώπων, ήταν ζήτημα δηλωτικό της βαθιάς τοξικής κουλτούρας που πλέον είχε λάβει δομικά πολιτικά χαρακτηριστικά.

Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει πλέον ως κυρίαρχο στοιχείο της πρακτικής και της ρητορικής του τον κυβερνητισμό, χωρίς καμία ιδεολογική πυξίδα, στεκόμενος βέβαια στην πλευρά των προοδευτικών δυνάμεων. Αυτή η προσήλωση στον κυβερνητισμό και η έλλειψη μιας σαφούς ιδεολογικής κατεύθυνσης τον έχουν οδηγήσει σε έναν πολιτικό συμβιβασμό που αδυνατεί να εμπνεύσει τη βάση του. Η μετατόπισή του προς το δεξιά, όπως αποτυπώθηκε στις πολιτικές επιλογές και τη ρητορική του τα τελευταία χρόνια, αντικατοπτρίζει την αποδοχή του πλαισίου που ορίζει η κυριαρχία της Δεξιάς και η ιδεολογική της ηγεμονία.

ΠΛΕΥΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Η Πλεύση Ελευθερίας τα τελευταία χρόνια έχει κατορθώσει να ισχυροποιήσει την παρουσία της, κυρίως θεσμικά. Ένα προσωπικό project της Ζωής Κωνσταντοπούλου, χωρίς συγκροτημένες οργανώσεις μελών, χωρίς κοινωνικές αναφορές, με κεντρικό άξονα δράσης την ίδια της την πρόεδρο. Παράλληλα όμως, έχει καταφέρει να εκφράσει το αίτημα για “δικαιοσύνη” για την δολοφονία των Τεμπών και τον αγώνα των εποχικών πυροσβεστών. Δύο κινήματα που χρήζουν σχεδόν καθολικής αποδοχής από την Ελληνική κοινωνία, κάτι που ενισχύσει την θέση της Πλεύσης Ελευθερίας.

ΜΕΡΑ 25

Το ΜΕΡΑ 25 αποτελεί ένα ακόμα πολιτικό σχηματισμό που προήλθε από την μήτρα του ΣΥΡΙΖΑ. Ένα κόμμα το οποίο έως και σήμερα ασκεί πολιτική με βάση τις διαχωριστικές του παρελθόντος. Η είσοδος του στην Βουλή το 2019 αποτέλεσε την πιο μεγάλη επιτυχία του έως και σήμερα, όπου η γενικότερη κρίση αξιοπιστίας και η έλλειψη προοπτικής της Αριστεράς συνολικά, συμπαρασείρει και το ίδιο. Βρίσκεται πλέον σε κοινό μετωπικό – εκλογικό σχηματισμό με την Λαϊκή Ενότητα, δείχνοντας να καταφέρνει να έχει παρουσία στους κοινωνικούς αγώνες αλλά και στις πολιτικές διεργασίες της εποχής. Διακηρυκτικά προσπαθεί για την διαμόρφωση ενωτικής Αριστερής πρωτοβουλίας, όπου θα συνασπιστούν όλα τα ρεύματα της Αριστεράς. Στην πράξη όμως βρίσκεται αρκετά μακριά από μία πραγματική, αληθινή και ζωντανή ανασυνθετική διαδικασία.

ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΝΝΑΛΑΚΤΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟ

Μέσα σε αυτό το πολιτικό τοπίο, η Νέα Αριστερά οφείλει να λειτουργήσει ως το αναγκαίο πολιτικό υποκείμενο που θα αναδείξει μια εναλλακτική πορεία απέναντι στη γενικευμένη κρίση συμβιβασμού και αποστράτευσης. Με πυξίδα τις αξίες της συλλογικότητας, της συμμετοχής και της κοινωνικής δικαιοσύνης, οφείλει να ανοίξει νέους δρόμους αντίστασης και δημιουργίας. Συγχρόνως σε αυτή την κατεύθυνση, η Νεολαία της Νέας Αριστεράς μπορεί να αποτελέσει το ζωντανό κομμάτι αυτής της προσπάθειας, δίνοντας διέξοδο στη νέα γενιά απέναντι στη λογική του ατομικισμού και του συμβιβασμού. Ενισχύοντας την αλληλεγγύη, τη δράση και την έμπνευση, μπορεί να αναδείξει τον συλλογικό δρόμο ως την μόνη πραγματική επιλογή για την ανατροπή του κυρίαρχου συστήματος και την οικοδόμηση μιας κοινωνίας που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες των πολλών. Να πρωτοστατήσουμε για ένα σύγχρονο ριζοσπαστικό Αριστερό σχέδιο που θα δώσει δύναμη και προοπτική νίκης στους πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες.

3.2 Ο Πολυκερματισμός και η ήττα της Αριστεράς στην Ελλάδα και την Ευρώπη

Η Αριστερά είναι πιο κατακερματισμένη από ποτέ, διασπασμένη σε πολλά μικρά κόμματα και σχηματισμούς που ανταγωνίζονται μεταξύ τους. Την ίδια στιγμή όμως, η δεξιά και η ακροδεξιά εδραιώνουν την παρουσία τους, διευρύνουν τα ακροατήριά τους, και ριζοσπαστικοποιούν όλο και περισσότερο το λόγο τους και τις πρακτικές τους. Ενώ, μαζί και οι δύο παράλληλα νομοθετούν στα κοινοβούλια τους υπέρ συγκεκριμένων συμφερόντων και εναντίων του κόσμου της εργασίας και των χαμηλότερων στρωμάτων. Έτσι, ο πολυκερματισμός της Αριστεράς και η αδυναμία της να δημιουργήσει εναλλακτική πρόταση, έχει δημιουργήσει ένα αρκετά γόνιμο έδαφος για τις συντηρητικές δυνάμεις να κυριαρχήσουν στην πολιτική, διαμορφώνοντας οικονομικές και κοινωνικές πολιτικές με τρόπους που βαθαινούν την ανισότητα, τόσο σε επίπεδο κοινωνικό και δικαιωμάτων, όσο και σε οικονομικό. Παράλληλα, αυτή η σχεδόν μονομερής δράση της δεξιάς και ακροδεξιάς, φαίνεται να ανοίγει το δρόμο για ένα νέο φασισμό.

Η ελληνική αριστερά είναι εδώ και πολύ καιρό διχασμένη, από τις ιδεολογικές διασπάσεις που έχουν την αφετηρία τους στον 20ο αιώνα μέχρι τα σύγχρονα αριστερά κόμματα του σήμερα. Το τελευταίο διάστημα, μετά την άνοδο που εμφάνιζε η Αριστερά στη χώρα μας όσο και πανευρωπαϊκά κατά τα χρόνια της κρίσης χρέους, πλέον ζει σε μία συνθήκη επανειλημμένων εκλογικών αποτυχιών, επιτρέποντας στις νεοφιλελεύθερες και συντηρητικές πολιτικές εφαρμόζονται σχεδόν αδιαμαρτύρητα. Παρά τις βαθιές οικονομικές κρίσεις της χώρας και την κοινωνική δυσαρέσκεια, η Αριστερά δεν μπόρεσε να προσφέρει μια συνεκτική εναλλακτική λύση που να μπορεί να εμπνεύσει και να απηχίσει στην εργατική τάξη.

Αυτός ο κατακερματισμός δεν είναι ελληνικό φαινόμενο. Σε ολόκληρη την Ευρώπη, τα αριστερά κόμματα χάνουν έδαφος έναντι των συντηρητικών και ακροδεξιών δυνάμεων. Στη Γαλλία, η αριστερά αν και στηρίζει με τις δυνάμεις της το λαϊκό μέτωπο παραμένει διχασμένη, ενώ παραδοσιακά εκλογικά προπύργια του Γαλλικού ΚΚ έχουν ενσωματωθεί σχεδόν εξ ολοκλήρου στην ακροδεξιά, η οποία συνεχώς κερδίζει έδαφος και στοχεύει να

κυβερνήσει τη Γαλλία. Αντίστοιχες περιπτώσεις συμβαίνουν και στη Γερμανία με το SPD και το Die Linke και τις επιμέρους διασπάσεις αυτού. Στην Ισπανία και την Ιταλία της ακροδεξιάς Μελόνι, οι αριστερές συμμαχίες δείχνουν να παραπαίουν λόγω εσωτερικών συγκρούσεων. Αυτή η συρρίκνωση της αριστεράς έχει κάνει το σύστημα να γίνεται όλο και πιο επιθετικό, αφού οι συντηρητικές δυνάμεις ηγεμονεύουν, εφαρμόζουν νεοφιλελεύθερες πολιτικές και παράλληλα επιτρέπουν στον ακροδεξιό λαϊκισμό να ενσωματώνει την απογοήτευση του κοινού κάτω από την ομπρέλα της εθνικιστικής και αντιμεταναστευτικής ρητορικής.

Η Αριστερά αποτυγχάνει να πείσει την εργατική τάξη.

Μια από τις μεγαλύτερες αποτυχίες της αριστεράς, είναι η αδυναμία της να εμπνεύσει τον κόσμο της εργασίας, να συμμετάσχει ουσιαστικά στους αγώνες των καθημερινών εργαζομένων. Ένας σημαντικός παράγοντας για την αποτυχία της αριστεράς είναι η ανάδυση αυτού που συχνά αποκαλείται Βραχμανική αριστερά, μια αριστερά που αποτελείται σε μεγάλο βαθμό από ακαδημαϊκές και πολιτιστικές ελίτ που είναι αποκομμένες από την πραγματικότητα της εργατικής τάξης. Αυτή η αριστερή ελίτ κατά τη περίοδο του δικοματισμού και της συναίνεσης μεταξύ Σοσιαλιστικών και Δεξιών κομμάτων στο πεδίο της οικονομικής πολιτικής, συνήθιζε να δίνει προτεραιότητα στον διανοητικό λόγο, στις πολιτικές ταυτότητας και στις πολιτιστικές συζητήσεις έναντι του να στρέφεται υπέρ συγκεκριμένων ταξικών αγώνων, όπως οι μισθοί, η στέγη και τα εργασιακά δικαιώματα.

Η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ κατά τη διάρκεια της κρίσης χρέους και των πολιτικών λιτότητας οφειλόταν σε μεγάλο βαθμό στην ικανότητά του να ξεφύγει από το μοντέλο της βραχμανικής αριστεράς και να συνδεθεί με τα αιτήματα της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Σε αντίθεση με πολλά άλλα αριστερά κόμματα στην Ευρώπη που παρέμειναν εγκλωβισμένα ή κατακερματισμένα, ο ΣΥΡΙΖΑ οικοδόμησε έναν ευρύ συνασπισμό, ένα κοινωνικό μέτωπο αριστερών κομμάτων και οργανώσεων, που είχαν αναφορά στους αγώνες ενάντια στη λιτότητα, αλλά και σε κινήματα που αφορούσαν το περιβάλλον, τους αντιρατσιστικούς και αντιφασιστικούς αγώνες. Μπόρεσε να διοχετεύσει τη λαϊκή δυσαρέσκεια, κινητοποίησε την οργή των εργαζομένων, των ανέργων και εκείνων που επλήγησαν περισσότερο από τη λιτότητα, παρουσιάζοντας τον εαυτό του ως μια αντισυστημική δύναμη ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που επέβαλε η Τρόικα.

Ο κόσμος της εργασίας και η νεολαία που στήριξαν και εμπνεύστηκαν από την Αριστερά στα χρόνια του μνημονίου, δείχνουν να έχουν αποξενωθεί σήμερα από αυτή. Το αποτέλεσμα που προέκυψε μετά τις αλλεπάλληλες εκλογικές ήττες της αριστεράς είναι ένα αυξανόμενο χάσμα στο εσωτερικό της ίδιας. Αυτός ο κατακερματισμός αποδυναμώνει την ικανότητα της Αριστεράς να σχηματίζει ισχυρούς συνασπισμούς, επιτρέποντας στη Δεξιά να κυριαρχεί στον πολιτικό διάλογο παρουσιάζοντας τον εαυτό της ως τη μόνη δύναμη που είναι πρόθυμη να αντιμετωπίσει τις ανησυχίες και τα προβλήματα που αναδύονται, ακόμη και όταν αυτοί που τη στηρίζουν αντιλαμβάνονται πόσο λανθασμένες είναι οι λύσεις της.

3.3 Ανασύνθεση και ενότητα της Αριστεράς. Μετωπικές λύσεις ενάντια στην νεοφιλελεύθερη συναίνεση

Η σημερινή συγκυρία θέτει επιτακτικά το ερώτημα της ανασύνθεσης της Αριστεράς σε μια κατεύθυνση μαζική, ριζοσπαστική και ικανή να αντιπαρατεθεί τόσο με τον νεοφιλελευθερισμό όσο και με την ακροδεξιά αναδίπλωση. Η πολύχρονη κρίση και οι νεοφιλελεύθερες αναδιαρθρώσεις έχουν αποδυναμώσει κοινωνικά και πολιτικά τις λαϊκές τάξεις, ενώ η απουσία μιας αξιόπιστης εναλλακτικής αφήνει χώρο είτε στην ματαίωση είτε στην επιρροή ακροδεξιών και συστημικών αφηγήσεων. Αντίστοιχα, η Αριστερά εμφανίζεται εγκλωβισμένη είτε σε αμυντικές και ηττοπαθείς στρατηγικές είτε σε μια ρητορική ρήξης που δεν συνοδεύεται από συγκεκριμένο σχέδιο οικοδόμησης κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών.

Από αυτή την άποψη, η ανασύνθεση της Αριστεράς δεν μπορεί να ιδωθεί ως μια αφηρημένη διαδικασία που θα λάβει χώρα όταν «ωριμάσουν οι συνθήκες». Αντίθετα, αφορά το πώς συγκροτείται από σήμερα μια δύναμη που αναλαμβάνει την ευθύνη να παρέμβει στις υπάρχουσες αντιθέσεις και να δημιουργήσει νέους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς. Χρειάζεται μια στρατηγική που να μην εγκλωβίζεται ανάμεσα στη διαχείριση και την αδιέξοδη άρνηση, αλλά να συγκροτεί έναν εναλλακτικό πόλο εξουσίας, ικανό να κινητοποιήσει κοινωνικές δυνάμεις, να οργανώσει αντιστάσεις και να επιβάλει κατακτήσεις.

Απαραίτητη προϋπόθεση για αυτό είναι η συγκρότηση ενός πλατιού λαϊκού αριστερού μετώπου, στηριγμένου στη συμμαχία των εργαζομένων, της νεολαίας, των ανέργων, των αυτοαπασχολούμενων και όλων όσοι πλήττονται από τις κυρίαρχες πολιτικές. Αυτό το μέτωπο δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα μηχανιστικών συγκολλήσεων ούτε ευκαιριακών συμμαχιών που αναπαράγουν τον κατακερματισμό και τις αδυναμίες του παρελθόντος. Οφείλει να βασίζεται σε ένα σαφές πολιτικό σχέδιο που να συνδέει την αντίσταση στο σήμερα με μια προοπτική ανατροπής στο αύριο.

Το ερώτημα των συμμαχιών δεν μπορεί να απαντηθεί με όρους ιδεολογικής καθαρότητας, αλλά ούτε και με όρους συγκαλύψεων και αδιέξοδων συγκερασμών. Η Αριστερά δεν μπορεί να εγκλωβιστεί στη λογική του «μικρότερου κακού» ή στη διαμόρφωση ετερόκλητων συμμαχιών με δυνάμεις που έχουν αποδεχτεί το βασικό πλαίσιο της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης. Ταυτόχρονα, η συγκρότηση ενός μαζικού, ριζοσπαστικού πόλου απαιτεί τη συνάντηση διαφορετικών πολιτικών και κοινωνικών ρευμάτων που μοιράζονται ένα κοινό σημείο εκκίνησης: την ανάγκη για σύγκρουση με τις κυρίαρχες πολιτικές και τη διαμόρφωση ενός εναλλακτικού σχεδίου. Δεν μπορεί να υπάρξει συμμαχία με δυνάμεις που υπηρέτησαν ή συνεχίζουν να υπηρετούν τον νεοφιλελευθερισμό, ούτε με εκείνες που υποτιμούν την ανάγκη μιας συνολικής πολιτικής και κοινωνικής ανατροπής.

Η συγκρότηση του μετώπου δεν μπορεί να περιοριστεί στο επίπεδο της πολιτικής εκπροσώπησης. Οφείλει να έχει υλική υπόσταση στους κοινωνικούς χώρους, να εκφράζεται στα σωματεία, στους χώρους εργασίας, στις γειτονιές, στα πανεπιστήμια, στους δρόμους. Χρειάζεται ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος σε ταξική και αγωνιστική κατεύθυνση, ενίσχυση των αντιστάσεων στους χώρους εκπαίδευσης, στήριξη και διεύρυνση των κοινωνικών εγχειρημάτων αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης. Το μέτωπο δεν συγκροτείται μόνο με πολιτικές συμφωνίες, αλλά μέσα στη διαδικασία της πάλης και την απόκτηση κοινής πείρας.

Λαϊκό Μέτωπο για εμάς σημαίνει ισχυρή Αριστερά. Αριστερά που συμμαχεί και ενώνει δυνάμεις στους πολιτικούς αγώνες, στους μαζικούς χώρους και στους συνδικαλιστικούς φορείς. Που δημιουργεί κοινό βηματισμό και δράση με κάθε αγωνιζόμενο ρεύμα και όμορους χώρους που αμφισβητεί τον Νεοφιλελευθερισμό. Η ενότητα άλλωστε, διαχρονικά αποτελούσε ζητούμενο για τον χώρο μας αλλά και την απαραίτητη συνθήκη για να νικήσουμε.

Σε αυτή τη διαδικασία, η νεολαία έχει κρίσιμο ρόλο. Όχι μόνο γιατί πλήττεται άμεσα από την επισφάλεια, τους αποκλεισμούς και την καταστολή, αλλά και γιατί αποτελεί δύναμη ανανέωσης και δυναμικής εισβολής στο πολιτικό κοινωνικό πεδίο. Η συγκρότηση του λαϊκού μετώπου δεν μπορεί να γίνει χωρίς τη νεολαία, αλλά ούτε και με μια νεολαία αποκομμένη από τα πραγματικά κοινωνικά μέτωπα.

Η ανασύνθεση της Αριστεράς είναι ταυτόχρονα ζήτημα πολιτικής στρατηγικής και κοινωνικής δυναμικής. Δεν μπορεί να είναι προϊόν εργαστηριακού σχεδιασμού, αλλά ούτε και να αφεθεί στις αυθόρμητες διεργασίες. Χρειάζεται συνειδητή παρέμβαση, σχεδιασμό, επιμονή και ενότητα στη δράση. Απαιτεί συγκεκριμένες πρωτοβουλίες και βήματα που να οικοδομούν σχέσεις εμπιστοσύνης ανάμεσα στις διάφορες δυνάμεις, χωρίς να υποτάσσουν την αυτόνομη πολιτική στρατηγική στην ανάγκη της ενότητας. Η Αριστερά που χρειάζεται η εποχή μας δεν είναι μια Αριστερά που απλώς διακηρύσσει τη ρήξη, αλλά μια Αριστερά που οργανώνει τη σύγκρουση και προετοιμάζει την ανατροπή. Δεν είναι μια δύναμη που απλώς περιγράφει τις αντιθέσεις, αλλά μια δύναμη που τις αξιοποιεί για να δημιουργήσει νέες δυνατότητες και να επιβάλει αλλαγές το κοινωνικό και πολιτικό πεδίο.

Η νεολαία της νέας Αριστεράς αναλαμβάνει την ευθύνη να συμβάλει καθοριστικά στη συγκρότηση αυτής της **συμμαχίας**, να οργανώσει τη δράση της στους κοινωνικούς χώρους, να παρέμβει στα κρίσιμα θέματα της περιόδου σε αυτή την κατεύθυνση. Δεν θα περιμένουμε την «κατάλληλη στιγμή». Παρεμβαίνουμε στο σήμερα, δημιουργούμε πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα. Στη σύγκρουση με το νεοφιλελευθερισμό και την ακροδεξιά, η απάντηση δεν μπορεί να είναι ούτε η προσαρμογή ούτε η αναμονή. Είναι η δράση, η οργάνωση και η πάλη για την κοινωνική απελευθέρωση.

3.4 Η νέα γενιά στην πολιτική

Η νεολαία είναι μια διακριτή κοινωνική κατηγορία, η οποία σε καμία των περιπτώσεων δεν έχει ενιαία χαρακτηριστικά. Η ταξική καταγωγή, οι εμπειρίες, τα μέσα κοινωνικοποίησης, οι κρατικές δομές, τα πολιτιστικά γεγονότα, διαμορφώνουν αυτά τα χαρακτηριστικά.

Σήμερα, σχέση της γενιάς μας με την πολιτική δοκιμάζεται. Όλο και περισσότερο οι νεότεροι άνθρωποι αποδοκιμάζουν στο σύνολό του το πολιτικό σύστημα, αποκτώντας οριζόντιο τρόπο αντιμετώπισης και κριτικής των πολιτικών κομμάτων, αδιαφορώντας σε πολλές περιπτώσεις για τις διαφορετικές ιδεολογικές, αξιακές, πολιτικές αναφορές. Τα κόμματα σήμερα δε μπορούν να εμπλέξουν τη νέα γενιά πλειοψηφικά, ούτε και να την εκφράσουν. Είναι μια γενιά που βιώνει κρίση πολιτικής εκπροσώπησης.

Η συμμετοχή των νέων σε κάθε έκφραση του πολιτικού βίου αποδυναμώνεται. Στα Σωματεία, στους Φοιτητικούς Συλλόγους, σε πολιτιστικούς φορείς, στις εθνικές εκλογές. Η αποστροφή και η αποξένωση της γενιάς μας από την πολιτική στηρίζεται σε αντικειμενικούς παράγοντες.

Από την μία η εποχή των πολλαπλών κρίσεων, της γρήγορης πληροφορίας, της εντατικοποιημένης εργασίας, του περιορισμένου ελεύθερου χρόνου, της οικονομικής ανασφάλειας, της επαγγελματικής αβεβαιότητας δεν αφήνουν περιθώρια στην πολιτική ένταξη. Από την άλλη το ριζωμένο δόγμα ΤΙΝΑ, η εμπεδωμένη αντίληψη σε μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας ότι δεν μπορεί και δεν θα αλλάξει τίποτα δημιουργούν ματαιώση και απογοήτευση, αποθαρρύνοντας αρκετούς/ες από την πολιτική. Το “όλοι ίδιοι είναι” τείνει να γίνει ηγεμονικό δόγμα στους νέους ανθρώπους.

Η συνολική στρατηγική ήττα του ΣΥΡΙΖΑ δημιούργησε μια σειρά ματαιώσεων στη νέα γενιά. Ο μνημονιακός συμβιβασμός του ΣΥΡΙΖΑ, παρ’ότι υπήρξε ο κυρίαρχος αντισυστημικός φορέας που εξέφρασε τη κοινωνική δυσαρέσκεια 2010-2015, ατόνησε την κινηματική έξαρση εκείνης της περιόδου. Παρά τα θετικά μέτρα που προώθησε η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ όπως η κατάργηση του υποκατώτατου μισθού και ταυτόχρονη η αύξηση του κατώτατου μισθού. Η αναγκαστική υλοποίηση του σχεδίου του αντιπάλου, δηλαδή το μνημόνιο, επέτεινε αυτό το αδιέξοδο. Επίσης η περίοδος 2019-2023 χαρακτηρίζεται από την αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ να παράξει καθαρή γραμμή και σαφή αντιπολιτευτικό λόγο. Αδυνατώντας ως εκ τούτου να αποτελέσει τον πολιτικό χώρο που θα εκφράσει τα κοινωνικά στρώματα που υφίσταντο τα αρνητικά αποτελέσματα των κυβερνητικών επιλογών επιτείνοντας τη δυσφορία των νέων στο πολιτικό σύστημα.

Η κρίση αξιοπιστίας διαπερνά και την Αριστερά, που είναι επιτακτική ανάγκη να κατανοήσει το πρόβλημα, να μην θολώνει το στίγμα της, να μην κάνει “εκπτώσεις” στις αξίες της. Να λέει αυτά που πιστεύει και να πιστεύει αυτά που λέει. Για να δώσει διέξοδο και απαντήσεις σε όλους/ες όσοι “παγιδεύονται” στον εύκολο δρόμο του μηδενισμού και της απολιτίκ δράσης.

ΕΝΟΤΗΤΑ 4

Τα καθήκοντα της Νεολαίας Νε.Αρ στον δρόμο προς το 2ο Συνέδριο

1. Η πολιτική και ιδεολογική ενίσχυση, απαραίτητα στοιχεία για να πετύχουμε τους στόχους μας.

Τα εργαλεία του Μαρξισμού οφείλουν να ανανεώνονται και να εξελίσσονται συνεχώς, ώστε να μπορούν και αυτά να χρησιμεύουν για την πληρέστερη ανάγνωση της υπάρχουσας πολιτικής και κοινωνικής συνθήκης και κίνησης. Ως εκ τούτου η ενίσχυση και η εμπάθυνση της πολιτικής και ιδεολογικής δουλειάς αποτελούν συστατικά στοιχεία στη ζωή μιας Οργάνωσης της Αριστεράς, που αντιλαμβάνεται τον μαρξισμό ως μια θεωρία σε κίνηση στα χέρια όσων επιδιώκουν την ανατροπή του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και εκμετάλλευσης.

Για να καταφέρουμε να ανταποκριθούμε στις σύγχρονες ανάγκες, να δώσουμε διάρκεια και αντοχή στους πολιτικούς αγώνες και να επιτύχουμε σημαντικές υλικές νίκες, οφείλουμε να μεριμνούμε διαρκώς για την ιδεολογική θωράκιση των μελών της οργάνωσης. Με ευθύνη του νέου Κεντρικού Συμβουλίου θα εκκινήσουν σειρά μαθημάτων ιδεολογικής και πολιτικής θωράκισης, ενώ ακόμη θα δημιουργηθεί και μια ενιαία λίστα ανάγνωσης κειμένων και βιβλίων για το σύνολο της Οργάνωσης.

Συνολικά, εργαζόμαστε σκληρά προς την κατεύθυνση πολιτικής και ιδεολογικής ομογενοποίησης του συνόλου της οργάνωσης, πυκνώνοντας τις θεματικές διαδικασίες των ΟΒ ώστε να εντατικοποιηθεί η θεωρητική εμπάθυνση και θωράκιση των μελών της Οργάνωσης σε επίπεδο καθημερινότητας.

Σε επίπεδο διαδικασιών οφείλουμε να συζητάμε πριν από κάθε μας απόφαση, ιδεολογικά, ώστε να μην αντιμετωπίζουμε την καθημερινότητα με όρους διεκπεραιωτικούς και "τρεχόντων καθηκόντων".

Απόληξη αυτής της δουλειάς θα αποτελέσει η ικανότητα μας να ερμηνεύουμε τα αδιέξοδα και τις προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι νέοι άνθρωποι σήμερα και να προσπαθούμε να δώσουμε προοπτική. Αυτό για να το πετύχουμε χρειάζεται να περιορίσουμε την συνθηματολογία, να ενισχύσουμε την ποιότητα των επιχειρημάτων μας και να αξιοποιήσουμε τον πλούτο των ιδεών μας. Να τονίζουμε διαρκώς "ποιος" πραγματικά φταίει για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε.

Να καταλαβαίνουμε "τι κάνει", "γιατί το κάνει" και "πώς το κάνει" ο αντίπαλος. Η αντιπαράθεση με τον αντίπαλο να γίνεται αναδεικνύοντας την δική μας πρόταση.

2. Η δράση μας στα Πανεπιστήμια

Το Πανεπιστήμιο, ως ένας από τους κύριους ιδεολογικούς μηχανισμούς του κράτους, αποτελεί πεδίο εφαρμογής, όλων των ιδεολογικών μεταρρυθμίσεων του κυρίαρχου οικονομικού μοντέλου. Ως εκ τούτου, οι μάχες που δίνονται απέναντι στις επιθέσεις της

ΝΔ στις σπουδές και τα πανεπιστήμια μας, είναι ιδεολογικές μάχες που θα καθορίσουν το μέλλον μας -από την εκπαίδευση και την εργασία, ως την κοινωνική εξέλιξη. Και σε αυτές τις μάχες οφείλουμε να είμαστε στην πρώτη γραμμή.

Κατά αυτό το τρόπο, η πολιτική μας στόχευση πρέπει να επικεντρωθεί στην ενδυνάμωση του δημόσιου χαρακτήρα του πανεπιστημίου και στην ενίσχυση των φοιτητών/τριων, οι οποίοι/ες πρέπει να στηριχθούν με μέτρα που θα διευκολύνουν τη καθημερινότητά τους και θα απαντήσουν στις ανάγκες τους, όπως είναι η φοιτητική μέριμνα και η στέγαση.

Είναι αναγκαίο, λοιπόν, να στηριχθεί όλες μας τις δυνάμεις, ο συνδικαλιστικός φορέας που στηρίζουμε εντός των πανεπιστημίων το ΔΙΚΤΥΟ Αριστερών και Προοδευτικών Φοιτητών/τριων, και όλα τα μέλη της Νέας Αριστεράς να τον ενισχύσουν, έτσι ώστε η πολιτική παρέμβαση μας να μεγιστοποιηθεί και να φτάσει σε κάθε φοιτητικό σύλλογο και σε κάθε φοιτητή/τρια.

Είναι χρέος μας να θέσουμε ξανά στο επίκεντρο της καθημερινότητας των φοιτητών/τριών τη πολιτική, το συνδικαλισμό και τη συλλογική διεκδίκηση. Αυτό μπορεί να συμβεί μόνο με την αμφισβήτηση του υπάρχοντος συνδικαλιστικού μοντέλου που φαίνεται να μην μπορεί να παρακινήσει τη πλειοψηφία των φοιτητών/τριών να συμμετάσχουν στα πολιτικά δρώμενα εντός των σχολών. Η επανανοηματοδότηση του είναι κρίσιμη, για να γίνει ξανά ελκυστικό για τη φοιτητική κοινότητα, αλλά και αποτελεσματικό απέναντι στις προκλήσεις που θα αντιμετωπίσει, δίνοντας λύση στα προβλήματα των φοιτητών/τριών και κόντρα στις πολιτικές του νεοφιλελεύθερου μοντέλου εκπαίδευσης.

Επιπλέον, η παρέμβαση μας εντός των πανεπιστημίων πρέπει να περιλαμβάνει στο επίκεντρο της τον πολιτισμό και τις συλλογικές δράσεις, με έμφαση στο κοινωνικό χαρακτήρα των πανεπιστημίων και στη δημιουργία ενός διαφορετικού μοντέλου ψυχαγωγίας, κόντρα στη προσπάθεια του νεοφιλελευθερισμού να μετατρέψει τα πανεπιστήμια σε στείρα εκπαιδευτικά κέντρα, όπου ο πολιτισμός δεν έχει χώρο. Ενώ είναι σημαντικό να προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε ένα διεθνές δίκτυο αλληλεγγύης μεταξύ φοιτητών για τις κοινές μας μάχες.

Όλα αυτά, λοιπόν, για να πραγματοποιηθούν προϋποθέτουν ότι η νεολαία της Νέας Αριστεράς και οι φοιτητές/τριες της θα έχουν ενεργό ρόλο στην υλοποίηση αυτού του πολιτικού σχεδίου, το οποίο θα προσπαθήσει να εκφράσει τις διεκδικήσεις της φοιτητικής κοινότητας για ένα καλύτερο πανεπιστήμιο και ένα καλύτερο μέλλον και να τις συνδέσει με τις διεκδικήσεις της υπόλοιπης κοινωνίας.

3. Η δράση μας στα Σχολεία.

Τα σχολεία είναι ο χώρος όπου η νεολαία αλληλεπιδρά μεταξύ της για πρώτη φορά μακριά από την οικογενειακή εστία, και άρα είναι και ο χώρος που θα παίξει πολύ σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση των νέων ανθρώπων. Το σχολείο κανονικά πρέπει να προσφέρει πληθώρα εργαλείων και πληροφοριών στους νέους ανθρώπους, ώστε αυτοί στη συνέχεια της ζωής τους να είναι έτοιμη να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις της καθημερινότητας. Η νεοφιλελεύθερη πολιτική στοχεύει να μετατρέψει τα σχολεία σε στείρα κέντρα μάθησης, όπου θα επικρατούν κυρίως ο ατομικός δρόμος και ο ανταγωνισμός, θα απουσιάζουν οι πολιτικές συζητήσεις και η κριτική σκέψη και ο στόχος των σχολείων θα είναι να «παράξουν» φθηνό και ανειδίκευτο εργατικό δυναμικό για τις επιχειρήσεις, το οποίο, λόγω και των χαμηλών προσδοκιών που θα του έχουν δημιουργήσει, δεν θα διεκδικεί μια καλύτερη ζωή.

Επομένως κρίνεται κρίσιμο, η νεολαία της Νέας Αριστεράς να διαδραματίσει πρωταγωνιστικό ρόλο εντός των σχολείων και να δημιουργήσει εστίες αντίστασης κόντρα στη πολιτική αυτή, επενδύοντας στη συλλογική διεκδίκηση. Αυτό θα συμβεί με τη δημιουργία πανελλαδικής δικτύωσης μαθητών/τριών που θα έχει δικά της όργανα και θα στηρίζεται από την νεολαία της Νέας Αριστεράς, προκειμένου να παράξει το πολιτικό σχέδιο που θα αμφισβητήσει το υπάρχον μοντέλο εκπαίδευσης που προωθείται από τη κυβέρνηση και το κεφάλαιο.

Για τον σκοπό αυτό είναι αναγκαία η καταγραφή όλων των σχολικών μονάδων που έχει αναφορά η νεολαία της Νέας Αριστεράς, είτε λόγω συντροφών που διδάσκουν εκεί, είτε λόγω μαθητών που είναι φιλικά προσκείμενοι στην οργάνωση, και η παρέμβαση μας με υλικό της οργάνωσης. Επιπλέον είναι αναγκαίο η παρέμβαση μας να πάρει ως το δυνατόν περισσότερο εξώστρεφα και νεολαιιστικά χαρακτηριστικά, δίνοντας βάση στα πολιτιστικά δρώμενα με τη μαθητική κοινότητα, όπως για παράδειγμα η δημιουργία μαθητικών συγκροτημάτων και οι καλλιτεχνικές παρεμβάσεις εντός των σχολικών μονάδων. Ενώ κοινωνικά χρήσιμο θα ήταν επίσης όσες οργανώσεις της νεολαίας της Νέας Αριστεράς έχουν τη δυνατότητα, σε κοινωνικούς χώρους που συμμετέχουν, να παρέχουν αλληλέγγυα μαθήματα σε μαθητές/τριες που το έχουν ανάγκη, κόντρα στο υπάρχον μοντέλο εμπορευματοποίησης της παιδείας που ουσιαστικά εξαναγκάζει τους μαθητές/τριες να πληρώνουν για ενισχυτική διδασκαλία.

4. Η δράση μας στους χώρους δουλειάς

Απέναντι στο νεοφιλελεύθερο εργασιακό μοντέλο της φθηνής, ευέλικτης και εξατομικευμένης εργασίας, η Νέα Αριστερά και η Νεολαία Νέας Αριστεράς οφείλουν να κινητοποιήσουν όλες τους τις δυνάμεις με στόχο την ουσιαστική επαναθεμελίωση και επανανοηματοδότηση κάθε μορφής οργανωμένης πάλης στο πεδίο της Εργασίας.

Απέναντι στις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες που αντιλαμβάνονται τον συνδικαλισμό ως όχημα για την εξυπηρέτηση ατομικών και μικροπολιτικών συμφερόντων,

προτάσσουμε ένα μοντέλο μαχητικού συνδικαλισμού, με γνώμονα τα συμφέροντα των εργαζομένων. Οι διεκδικήσεις μας συμπυκνώνονται στην επέκταση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας σε κάθε εργασιακό κλάδο, στην επανασύσταση του θεσμού των συλλογικών διαπραγματεύσεων και την ενίσχυση της διαπραγματευτικής δύναμης των συνδικάτων. Στην καταπολέμηση της αδήλωτης και υποδηλωμένης εργασίας, στην διεκδίκηση υψηλότερων μισθών, την ισχυρότερη προστασία των εργαζομένων και την αυστηρότερη εφαρμογή της εργατικής νομοθεσίας. Συνολικά αγώνας κατά της επισφάλειας είναι τελικά ένας αγώνας για αξιοπρέπεια, σταθερότητα και δικαιοσύνη στον εργασιακό χώρο.

Παράλληλα, χαρτογραφούμε τους εργασιακούς χώρους στους οποίους τα μέλη μας βρίσκονται, όπως και τα άτομα στα οποία η οργάνωση έχει αναφορά και εργάζονται. Σε σύμπραξη με τις δυνάμεις του κόμματος συστήνουμε νέα οχήματα παρέμβασης σε χώρους εργασίας, ενισχύοντας τα υπάρχοντα. Εξαιτίας των πεπερασμένων δυνάμεων τις οποίες διαθέτουμε, αλλά εξαιτίας της έλλειψης μεθοδολογίας και εμπειρίας παρέμβασης στο πεδίο της Εργασίας, προτεραιοποιούμε συγκεκριμένους κλάδους για την πραγματοποίηση της παρέμβασης μας, συγκεκριμένα τον κλάδο της εστίασης-επισιτισμού - τουρισμού, αλλά και αυτών των ερευνητών και μηχανικών. Παράλληλα, στα πλαίσια της ιδεολογικής μας θωράκισης και εξοπλισμού με νέα πολιτικά εργαλεία, με ευθύνη του νέου Κεντρικού Συμβουλίου, πραγματοποιούνται σειρά ιδεολογικών σεμιναρίων που θα μας καταρτίσουν σε σχέση με την παρέμβαση μας σε χώρους εργασίας.

5. Η δράση μας στο πεδίο του πολιτισμού και του αθλητισμού

Η καλλιτεχνική δημιουργία από τη φύση της επερωτά την πραγματικότητα στην οποία ζούμε και έχει τη δυνατότητα να αμφισβητεί τα κυρίαρχα αφηγήματα. Ως εκ τούτου αποτελεί έναν προνομιακό χώρο για την Αριστερά στο δρόμο προς την οικοδόμηση μιας στιβαρής και ολοκληρωμένης εναλλακτικής πρότασης απέναντι στη δυστοπία που ζούμε. Σε αυτή τη διαδικασία όμως είναι απαραίτητη η οργανωμένη, συνεπής και επιμονή παρέμβαση, με τις προτεραιότητες και τα χαρακτηριστικά που κρίνουμε, ώστε να συνεισφέρουμε στην όσμωση των ιδεών μεταξύ των καλλιτεχνικών δημιουργών που επιμένουν να αντιστέκονται στο κυρίαρχο ρεύμα όσο και στην συνένωση όλων αυτών των επιμέρους εστιών αντίστασης. Μέρος αυτής της παρέμβασης είναι και η δημιουργία πολιτιστικής ομπρέλας της νέας αριστεράς η οποία θα συμπεριλαμβάνει περιοδικό/εφημερίδα, στέκια / χώρους πολιτισμού ανά την Ελλάδα/ φεστιβάλ. Εφημερίδα/περιοδικό με τακτική κυκλοφορία, δεδομένα ηλεκτρονική σε ειδικές περιπτώσεις που θα προτείνει η συντακτική και θα εγκρίνει το ΚΣ έντυπη, ώστε να δίνεται ο χώρος σε νέους/ες/α να αρθρογραφούν για ζητήματα της επικαιρότητας ή/ και για να ανοίξουν θεματικές που απασχολούν τη γενιά μας .

Πέρα από το πεδίο του πολιτισμού, η οργάνωση οφείλει να δραστηριοποιηθεί στο πεδίο του αθλητισμού. Αντιλαμβανόμαστε πως ο αθλητισμός συνολικά και το αγαθό της άθλησης έχουν αλλοτριωθεί σε μεγάλο βαθμό από την είσοδο επιχειρηματιών που έχουν εμπορευματοποιήσει λαϊκά αθλήματα όπως το ποδόσφαιρο και το μπάσκετ. Παράλληλα,

σε χώρους είτε ατομικής είτε ομαδικής άθλησης Ακροδεξιές δυνάμεις έχουν βρει εύφορο έδαφος για την διεύρυνση της απεύθυνσης της. Ως εκ τούτου προτεραιοποιούμε την δημιουργία πανελλαδικά αθλητικών σωματείων με σαφή πολιτικό στίγμα, ως αντίβαρο στο σύγχρονο μοντέλο άθλησης . Αθλητικά σωματεία με αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό λόγο, που εκτός από την συμμετοχή τους σε τοπικά πρωταθλήματα θα μπορούν να σχεδιάζουν και να υλοποιούν πολιτικές εκδηλώσεις, δράσεις αλληλεγγύης και αθλητικά δρώμενα τα οποία θα εμπλέκουν άλλα σωματεία με αντίστοιχη πολιτική απεύθυνση.

Εξαιρετικά χρήσιμοι στην παρέμβασή μας είναι οι χώροι πολιτισμού/στέκια οι οποίοι μας δίνουν τη δυνατότητα να παρέχουμε "στέγη" σε καλλιτεχνικές ομάδες (θεατρικές, μουσικές, κ.ά) χτίζοντας μια σχέση εμπιστοσύνης μαζί τους, ενώ παράλληλα μας δίνεται η επιλογή για ανάπτυξη αντίστοιχων ομάδων στο εσωτερικό της οργάνωσης. Επίσης , τα στέκια/ χώροι πολιτισμού οφείλουν να λειτουργούν με όρους αλληλεγγύης ως σημεία οργάνωσης της παρέμβασής μας στο συγκεκριμένο τομέα (συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης, προετοιμασία γευμάτων κ.ο.κ) όπως και στέγη για την λειτουργία των καθ' όλα απαραίτητων κοινωνικών φροντιστηρίων για μαθητές/μαθήτριες από ευάλωτα κοινωνικά στρώματα.

Η αλληλεγγύη οφείλει να αποτελεί συστατικό στοιχείο του πολιτικού μας σχεδίου και της ταυτότητας της οργάνωσης μας και στάσης ζωής των μελών μας. Η αλληλεγγύη αποτελεί ένα από τα μέσα επίτευξης της κοινωνικής μας χρησιμότητας, αλλά επί της ουσίας αποτελεί εργαλείο δράσης για την στήριξη των κατατρεγμένων και όσων βιώνουν τις συνέπειες της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Η αλληλεγγύη ως αξία, οφείλει να διαπερνά ως αξίας και ως μέσο δράσης την παρέμβαση μας σε κάθε κοινωνικό χώρο στον οποίο παρεμβαίνουμε.

Ειδική αναφορά πρέπει να γίνει στα φεστιβάλ, ως πτυχή της πολιτικής μας ομπρέλας. Τα φεστιβάλ μας, με κεντρικό αυτό της Αθήνας είναι η πιο εξωστρεφη και δημιουργική συλλογική δράση της οργάνωσης. Είναι οι μέρες στις οποίες έρχεται να εκφραστεί, οπτικοποιηθεί και σε κάποιες περιπτώσεις να κορυφωθεί η δουλειά όλου του προηγούμενου διαστήματος, ανά θεματική με την οποία έχει η οργάνωση καταπιαστεί. Αποτελεί έναν κόμβο πολιτικής, πολιτισμού, αθλητισμού και εναλλακτικής μορφής ψυχαγωγίας/διασκέδασης. Το 2024 η νεολαία Νέας Αριστεράς έκανε την αρχή με τα 1^ο φεστιβάλ Νεολαίας Νέας Αριστεράς: *reclaim the future* σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Είναι σαφές πως το φεστιβάλ μας οφείλει να αποκτήσει διοργανώσεις και σε άλλες πόλεις της χώρας λειτουργώντας έτσι ως κόμβος αλλά και ως πόλος συσπείρωσης των αριστερών νέων ανθρώπων σε κάθε γωνιά της χώρας, για να μπορέσει να αποτελέσει συνολικά ένα πραγματικό χώρο όπου το δικό μας πολιτιστικό αντιπαράδειγμα θα προβάλλεται και το πολιτικό μας όραμα θα γειώνεται σε μαζικά κοινά.

6. Ψηφιακά μέσα

Το διαδίκτυο αποτελεί έναν χώρο όπου οι νεότερες γενιές παίρνουν ακόμη μεγαλύτερο μέρος της καθημερινότητας τους σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια. Το διαδίκτυο αποτελεί πλέον έναν χώρο ο οποίος βομβαρδίζει τους χρήστες του, ειδικά στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, με άφθονο και μικρής διάρκειας υλικό. Σε αυτές τις νέες

συνθήκες που διαμορφώνονται δυναμικά και συνεχώς μεταβάλλονται, τα ψηφιακά μέσα οφείλουν να αποτελούν ένα ακόμη εργαλείο στα χέρια μας για την προώθηση του πολιτικού μας μηνύματος και των δράσεων μας, αλλά και για την διεύρυνση της πολιτικής μας απεύθυνσης. Προς αυτήν την κατεύθυνση το Γραφείο Τύπου το οποίο θα συσταθεί οφείλει να παράγει ανακοινώσεις και πρωτογενές υλικό στο διαδίκτυο φιλικό προς τις νεότερες γενιές. Παράλληλα, καλούμαστε συνεχώς να εφεύρουμε και νέα εργαλεία για την περάτωση της παρέμβασης μας στον ψηφιακό χώρο.

7. Στέγη

Μία αριστερή απάντηση

Η στέγαση πρέπει να διεκδικηθεί ως δημόσιο αγαθό και ανθρώπινο δικαίωμα και όχι ως κερδοσκοπικό εμπόρευμα.

Η στεγαστική κρίση είναι κάτι περισσότερο από μια οικονομική πρόκληση- είναι ένα ηθικό και πολιτικό ζήτημα που πλήττει τις λαϊκές τάξεις. Η Αριστερά πρέπει να καταστήσει σαφές πως προτεραιότητα για τη στέγαση είναι να λογίζεται ως δικαίωμα και όχι ως εμπόρευμα, μπορούμε να αρχίσουμε να αντιμετωπίζουμε τις ανισότητες που διαιωνίζει η στεγαστική κρίση για να μπορέσουμε να προχωρήσουμε προς μια πιο δίκαιη και ισότιμη κοινωνία. Σε αυτό το πλαίσιο, στηρίζουμε τα κινήματα γειτονιάς ή και ολόκληρων πόλεων, που έχουν ως στόχο την προάσπιση του δικαιώματος στην στέγη. Η σύνδεση τους σε ένα ενιαίο δίκτυο με κοινά αιτήματα και διεκδικήσεις είναι αυτή που θα ωθήσει ακόμα περισσότερο την κατάσταση υπέρ των ενοικιαστών/στριων. Παράλληλα παίρνουμε πρωτοβουλίες και πραγματοποιούμε ακτιβισμούς, αναδεικνύοντας το ζήτημα, θέτοντας στον στόχο την κυβέρνηση και την πολιτική της.

8. Αντιφασισμός

Για την δική μας Αριστερά, ο αντιφασιστικός αγώνας οφείλει να είναι συνεχής και πολύπλευρος. Η αναδιοργάνωση των αντιφασιστικών κινήματων στις γειτονιές, πρέπει να είναι βασική προτεραιότητα. Σε μια εποχή, που ιδιαίτερα και στην Ελλάδα, οι ακροδεξιές ομαδοποιήσεις βγαίνουν ξανά από τις τρύπες τους και προσπαθούν να εντείνουν την δράση τους στις γειτονιές, πρέπει να υπάρξει ένα κίνημα γειτονιών που θα τους μπλοκάρει μαχητικά στον δρόμο. Είναι χρέος μας να αναζωπυρώσουμε τις δράσεις αλληλεγγύης προς τις κοινωνικές ομάδες που θέλουν στο περιθώριο σε κάθε γειτονιά, έτσι ώστε ο μισαλλόδοξος λόγος των φασιστών να βρει τείχος. Με δράσης ευαισθητοποίησης, προβολές αντιρατσιστικών και αντιφασιστικών ταινιών, να εμπλακούν οι γειτονιές και οι κάτοικοι τους σε ένα αντιφασιστικό πλέγμα που θα απωθεί τις νεοφασιστικές ομάδες.

Παράλληλα, είναι κρίσιμη η πάλη ενάντια στον φασισμό και στον δημόσιο λόγο. Το σύστημα, που θέλει να δημιουργήσει το ψευδοδίπολο δεξιάς – ακροδεξιάς, πετώντας στο περιθώριο την Αριστερά, δίνει χώρο και πάτημα στην ακροδεξιά ρητορική να

αναπτύσσεται σε καθημερινή βάση σε Μ.Μ.Ε., μεταφέροντας την συζήτηση στο δικό τους πεδίο. Η οργάνωση μας, με κεντρικές πρωτοβουλίες, ανακοινώσεις και δράσεις, που θα στρέφουν την συζήτηση στα πραγματικά επίδικα και όχι στον αποπροσανατολιστικό δήθεν αντισυστημικό λόγο της ακροδεξιάς.

Τέλος, ο φασισμός θα αντιμετωπίζεται πάντα και θεσμικά και στον δρόμο. Δικαστικές νίκες εναντίον των φασιστών και των νεοναζί, όπως αυτή στην δίκη της Χ.Α., θα είναι πάντα χρήσιμες, εάν υπάρχει ένα πλατύ αντιφασιστικό κίνημα πάντα σε εγρήγορση και στον δρόμο να διεκδικεί ακόμα μεγαλύτερη θεσμική, πολιτική και κοινωνική απομόνωση και εξόντωση κάθε ακροδεξιού μορφώματος. Η οργάνωση μας, πρέπει να βρεθεί μαχητικά στα πεδία, να αναδείξει τον αντιφασισμό ως κυρίαρχο ζήτημα και να παλέψει μέσα στο κίνημα μαζικά και δυναμικά.

9. *Περιβάλλον*

Η Αριστερά καλείται να δώσει άμεσα απαντήσεις και αγώνες για την κλιματική δικαιοσύνη. Πρέπει να είμαστε εμείς η γενιά που θα βάλει στο προσκήνιο το ζήτημα της κλιματικής κρίσης σε άμεση συνάρτηση με το οικονομικό σύστημα.

Γι' αυτό, καλούμαστε να βρεθούμε στο πλάι περιβαλλοντικών κινήσεων που τοπικά προσπαθούν να σταθούν εμπόδιο στα σχέδια άλωσης του φυσικού περιβάλλοντος. Σε κάθε περιοχή της χώρας ξεπηδούν κινήσεις πολιτών προάσπισης του φυσικού περιβάλλοντος και πόρων. Κινήσεις που προσπαθούν να οργανώσουν τον αγώνα τοπικά, να ευαισθητοποιήσουν το σύνολο της κοινωνίας και να επισημάνουν τους κινδύνους που φέρνουν οι πολιτικές τους. Είναι υποχρέωση μας να συμμετάσχουμε ή και να δημιουργήσουμε τέτοιες κινήσεις αντίστασης. Να συνενώσουμε τέτοια τοπικά κινήματα που στην ρίζα τους έχουν την προστασία του περιβάλλοντος, σε ενιαία δράση. Από κοινού, να δομήσουμε ένα ενιαίο πολιτικό σχέδιο που στην βάση του θα μιλάει για την απόρριψη του καπιταλιστικού συστήματος ως το μόνο υπεύθυνο για την περιβαλλοντική κρίση.

Η ανάδειξη της περιβαλλοντικής κρίσης σε κάθε έκφανση της σε ένα από τα σοβαρότερα ζητήματα της γενιάς μας, με γνώμονα την αλλαγή του κυρίαρχου συστήματος, πρέπει να είναι η προτεραιότητά μας. Να σπάσουμε τις λογικές που προωθούνται για την ατομική ευθύνη του καθενός/καθεμίας και να προτάξουμε τον συλλογικό αγώνα στα τοπικά ζητήματα. Η διεκδίκηση καλύτερων περιβαλλοντικών συνθηκών στις πόλεις μας, περνά μέσα από περιβαλλοντικά και οικολογικά κινήματα που θα βάζουν στο κάδρο των ευθυνών την υφιστάμενη πολιτική και θα απαιτούν αλλαγές, όχι απλά για την αντιστάθμιση της περιβαλλοντικής κρίσης, αλλά κυρίως θα οραματίζονται την αλλαγή του υπάρχοντος συστήματος.

10. *Αντιπολεμικές πρωτοβουλίες και δράσεις*

Τα τελευταία χρόνια οι πολεμικές συγκρούσεις διεθνώς και ιδιαίτερα στην 'γειτονιά' μας έχουν ενταθεί. Απέναντι στην κυβερνητική λογική του πειθήνιου και προβλέψιμου

συμμάχου του ΝΑΤΟ, που πραγματοποιεί ένα 'ράλι εξοπλισμών' με την Τουρκία, με επίδικο ποια ολιγαρχική ελίτ από τις δύο χώρες θα εκμεταλλευτεί τους φυσικούς πόρους της Νοτιοανατολικής Μεσογείου. Αλλά απέναντι και στα κυβερνητικά σχέδια που εξετάζουν το ενδεχόμενο εμπλοκής Ελλήνων στρατιωτών σε Νατοϊκούς ιμπεριαλιστικούς πολέμους, εμείς προτάσσουμε τον διεθνισμό ως θεμελιώδη αξία σε μια Αριστερή οργάνωση και ενώνουμε δυνάμεις για την ύπαρξη ενός πραγματικού φιλειρηνικού μετώπου, που θα προκρίνει την συναδέλφωση των λαών και την ειρηνική επίλυση των εθνικών διαφορών.

Σ' αυτήν την κατεύθυνση δημιουργούμε σχετική αντιπολεμική πρωτοβουλία, η οποία θα αποτελέσει το όχημα μας για συσπείρωση δυνάμεων και δόμηση από τα κάτω ενός πραγματικού φιλειρηνικού κινήματος σε κάθε κοινωνικό χώρο. Μέσω της πρωτοβουλίας πραγματοποιούμε πολιτικές εκδηλώσεις, παρεμβάσεις και κινηματικές δράσεις.

11. *Έμφυλο*

Για την δική μας Αριστερά, οι αγώνες για την κοινωνική δικαιοσύνη και τα δικαιώματα είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι με το χειραφετητικό πρόσταγμα της. Οι έμφυλες διεκδικήσεις δεν είναι τίποτα άλλο παρά ο αγώνας για την υπεράσπιση θεμελιωδών και αναφαίρετων ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ανεξάρτητα από την σεξουαλική ταυτότητα ή τον προσδιορισμό φύλου.

Με αυτή την παραδοχή λοιπόν, αναγνωρίζουμε ότι σε πρώτη φάση είναι απαραίτητη η καλλιέργεια μιας κουλτούρας εντός της οργάνωσης που θα αναπαράγει τις αξίες του φεμινισμού και της ισότητας, με την διοργάνωση ιδεολογικών σεμιναρίων σχετικά με την πολιτική φύλου για όλη την οργάνωση, έτσι ώστε να γίνουν η αφορμή για έναν γόνιμο διάλογο που θα κάνει όλα τα άτομα συμμετοχα σε θέματα φεμινιστικών διεκδικήσεων. Κρίσιμο επίσης κρίνεται και το να μεριμνήσουμε ώστε η γλώσσα που χρησιμοποιούμε τόσο στον δημόσιο λόγο, όσο και στο πολιτικά μας κείμενα να είναι συμπεριληπτική.

Πέρα όμως από την διαμόρφωση της δικής μας φεμινιστικής ταυτότητας, η οργάνωση μας οφείλει να πρωτοστατεί σε κάθε φεμινιστική κινηματική δράση με μαζική συμμετοχή, και να δίνει τον αγώνα στην πρώτη γραμμή για το όραμα μιας αντιπατριαρχικής και αντικαπιταλιστικής κοινωνίας ισότητας και ελευθερίας. Αυτό προϋποθέτει την ανοιχτή επικοινωνία με φεμινιστικές συλλογικότητες, με στόχο την ενημέρωση, την ανταλλαγή απόψεων αλλά και την πολιτική ζύμωση με τμήματα της κοινωνίας μας που δραστηριοποιούνται ενεργά στο φεμινιστικό και λωακκι κίνημα. Επιπλέον, φιλοδοξούμε να αφήσουμε και το δικό μας στίγμα στις φεμινιστικές διεκδικήσεις, με την παράλληλη και συντονισμένη οργάνωση δράσεων και ακτιβισμών σε όλη την Ελλάδα σε τακτά χρονικά διαστήματα, έτσι ώστε να καταφέρουμε να κάνουμε ξανά και ξανά επίκαιρα διαχρονικά αιτήματα που μας αφορούν συλλογικά. Προτείνεται, επίσης, και η διοργάνωση ημερίδας σχετικά με το φύλο, με ομιλήτριες και

ομιλητές άτομα που ειδικεύονται στην πολιτική φύλου και σε ζητήματα έμφυλων διακρίσεων και βίας, άτομα που προέρχονται από το φεμινιστικό και ΛΟΑΤΚΙ κίνημα, αλλά και νέα άτομα της γενιάς μας που θα δώσουν την δική τους οπτική, θα καταθέσουν θέσεις και εμπειρίες, θα ανανεώσουν και θα εμπλουτίσουν την κουβέντα.

12. Η οικονομική δουλειά απαραίτητη για την αυτάρκεια και την αυτονομία της Νεολαίας Νέας Αριστεράς.

Οφείλουμε να εργαστούμε σκληρά ούτως ώστε να βελτιώνονται συνεχώς τα οικονομικά της Οργάνωσής μας, γεγονός που εξασφαλίζει την αποτελεσματικότερη δουλειά μας αλλά και την μαχητική παρέμβαση που πραγματοποιούμε στους χώρους αναφοράς μας. Θέτουμε ως στόχο η Οργάνωσή μας να κατορθώσει την οικονομική της αυτάρκεια, κάτι που θα το πετύχουμε με την συστηματική και μεθοδική δουλειά όλων των ΟΒ αλλά και όλων των μελών της Οργάνωσης. Με ευθύνη του ΚΣ να πραγματοποιούνται συστηματικά οικονομικές εξορμήσεις των ΟΒ. Τα μέλη της Νεολαίας Νέας Αριστεράς να νιώθουν περήφανα γιατί το Κόμμα αλλά και η Οργάνωσή μας δεν έχουν καμία οικονομική εξάρτηση. Έτσι να απευθύνονται με θάρρος σε φίλους της Νέας Αριστεράς για την ενίσχυση των οικονομικών μας.

13. Ισχυρές ΟΒ. Πρωτοπόρες και πρωταγωνίστριες στην δράση τους.

Επιτακτική συνθήκη για την συνέχεια της Οργάνωσης, το δυνάμωμα του αγώνα αλλά και το πλάτεμα των ΟΒ είναι η συνεχής δημιουργική επαγρύπνηση κατά την οποία πρέπει να βρίσκονται οι δυνάμεις μας.

Βασικό προαπαιτούμενο για να συμβεί αυτό, είναι η εμβάθυνση σε ιδεολογικά, πολιτικά, αξιακά ζητήματα. Η θεωρητική ενίσχυση και η πολιτική δουλειά, επαναφέρουν την έμπνευση και την όρεξη, ατσαλώνουν τους/ις Αριστερούς/ες απέναντι στις αντιξοότητες που βιώνουμε στην εποχή μας.

Η ζωή μιας ΟΒ, δεν είναι και δεν πρέπει να αφήσουμε να είναι μόνο η συνεδρίαση της, μία δράση η πρωτοβουλία της. Τα μέλη των ΟΒ, με βασική αρχή την συλλογικότητα και την αλληλεγγύη, συναντιούνται, συζητάνε, απολογίζονται την δράση τους, ασκούν την κριτική και την αυτοκριτική τους, αναπτύσσουν σχέσεις συντροφικής εμπιστοσύνης και αλληλεγγύης στο έδαφος της κοινής πολιτικής προσπάθειας.

Με αυτές τις συνθήκες οι ΟΒ, έχουν όλα τα εχέγγυα να δίνουν μάχες στους χώρους αναφοράς τους, εκφράζοντας τις θέσεις της Οργάνωσης και του Κόμματος, αλλά και επιδιώκοντας να ενισχύεται σε κάθε πτυχή της δράσης μας, ο αγώνας για την ανατροπή των σημερινών συσχετισμών δύναμης. Να πρωταγωνιστούν στους πολιτικούς αγώνες και τα κοινωνικά κινήματα, παίρνοντας αγωνιστικές πρωτοβουλίες, διαθέτοντας σχέδιο για την οργάνωση του αγώνα σε κάθε χώρο, αλλά κυρίως δίνοντας προοπτική. Για να πετύχουμε τους στόχους που θέτουμε σε κάθε χώρο νεολαίας που βρισκόμαστε, να γνωρίζουμε το "τι", το "γιατί" αλλά και το "πώς" θα κάνουμε κάτι.

Ενότητα 5

Ισχυρή Οργάνωση Νεολαίας Νέας Αριστεράς. Για να δυναμώσουν οι αγώνες και να κερδίσει η ελπίδα.

Το Κόμμα μας αποτελεί ένα νέο ελπιδοφόρο εγχείρημα στα Αριστερά του Πολιτικού Συστήματος. Μία προσπάθεια αριστερών αγωνιστών και αγωνιστριών που δεν καταδέχονται τον συμβιβασμό, που παλεύουν για την ανατροπή των συσχετισμών και που πιστεύουν πως η Αριστερά έχει ακόμα να προσφέρει στους αγώνες και τα κινήματα γιατί γεννήθηκε μέσα από τις "ανάγκες" και τους "καημούς" των εργαζόμενων, των νέων, των αδικημένων, των κοινωνικά αποκλεισμένων.

Πλάι στην Νέα Αριστερά, σεβόμενοι τις αποφάσεις του 1^{ου} Συνεδρίου της, αλλά με διακριτή αυτονομία που αποτυπώνεται στις Καταστατικές Αρχές και τις Ιδρυτικές μας Αξίες, προχωράμε στην ισχυροποίηση της Οργάνωσης Νεολαίας Νέας Αριστεράς.

Τα επόμενα χρόνια έως και το επόμενο Συνέδριο της Οργάνωσης, θέτουμε ως στόχο την δημιουργία μαζικών, γερών και δυναμικών Οργανώσεων, που θα έχουν στόχο να μπολιάσουν κάθε νέο που βιώνει τα σημερινά αδιέξοδα, που νιώθει στο "πετσί" του την εκμετάλλευση και την αδικία και θέλει να δράσει συλλογικά.

Ισχυρή Οργάνωση που θα παίζει καθοριστικό ρόλο στις κοινωνικές διεργασίες, θα αναδεικνύει και θα ενισχύει τις λαϊκές αντιδράσεις στους χώρους αναφοράς της και θα παλεύει για την ανατροπή των πολιτικών και ιδεολογικών συσχετισμών.

Μαχητική Οργάνωση που θα βρίσκεται σε κάθε μάχη της γενιάς μας, σε κάθε σύγκρουση με τον αντίπαλο, σε όλα τα κοινωνικά πεδία.

Ριζοσπαστική Οργάνωση, που δεν θα φοβάται να λέει αυτά που πιστεύει και να πράττει εκείνα που πρέπει. Που θα καταρτίζει σχέδιο δράσης, όχι με γνώμονα πως θα επιβραδύνει την ήττα, αλλά για το πως θα νικά.

Αριστερή Οργάνωση, που δεν ξεχνά από που προερχόμαστε και που θέλουμε να φτάσουμε. Που δεν συμβιβάζεται στον νεοφιλελευθερισμό, δεν αποδέχεται τις χαμηλές προσδοκίες, που πιστεύει στις οργανωμένες κοινωνικές δομές, που τροφοδοτείται από τους σύγχρονους πολιτικούς αγώνες και τους δίνει φωνή, όραμα, προοπτική.

Για να δυναμώσουν οι αγώνες : Για να νικήσει η ελπίδα.